

132962

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΤΟΜΟΣ Α'. — ΤΕΥΧΗ 1 — 52

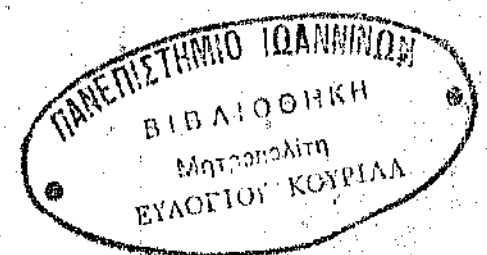
1891—1892.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1892.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

Τιμάται γρ. άργ. 2.

Τιμάται γρ. άργ. 2.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ'. Ι. ΒΟΥΓΥΡΑΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, 29 Μαρτίου 1892.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτική 'Επιθεώρησις.—'Υπεραρχία-Μαξέν-Μαξόν δ δυνά-
μεις "Αραβ' αοιδός (κατά τὸν Σ. Μπλοντέλ).—'Υπόδοτος δ πα-
τήρ τῆς 'Ιστορίας.—Ποικίλα.—'Η Μαδαγασκάρη τῆς σήμερον.
—Τὸ ἀνερωτήριον Μαρτίου.—(Μαρτίου) Δίδει ἡ το πτωχός (Δι-
γγρα πρῶτότυπον).—'Η Δαντέρα Μόνη (δύσημα).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Καὶ κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην τὰ σπουδαιότερα τῶν
ζητημάτων ὑπὸ γενικὴν ἐποψὴν εἶναι τὰ στρατιωτικά,
ἅπερ ὄντως προσλαμβάνουσι μείζονα βαθμυδὸν σοβαρό-
τητα συνέπειά τῆς κρατυνομένης μερίμνης τῶν ἱθυνόν-
των τὰ τῶν διαφόρων ἐν τῇ Αὔσει κρατῶν ὑπὲρ τῆς συμ-
πληρώσεως πάσης ἐν τῷ στρατῷ ἐλλείψεως καὶ ὑπὲρ τῆς
εἰσαγωγῆς ἀπασῶν τῶν ὑπὸ τῆς νεωτέρας στρατιωτικῆς
τέχνης ἀπαγορευομένων μεταρρυθμίσεων εἰς τὸ ὑφιστά-
μενον στρατιωτικὸν σύστημα. Ἐν ἅπασι σχεδὸν τοῖς
κοινοβουλίοις, ἅπερ ἥδη σχολῇν ἀγουσιν ἐπὶ ταῖς ἐορ-
ταῖς τοῦ Πάσχα, λεπτομερῶς τὸ ζήτημα τοῦ στρατοῦ
ἀνεκινήθη καὶ ἐν ἐκείνῳ μὲν ἐπεψηφίσθη ἡ αἰτουμένη
πίστῳσι πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὑπαρχουσῶν στρατιω-
τικῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ἐν τούτῳ δὲ κατεπο-
λεμήθη πᾶσα οἰκονομία ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ τε
ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν καὶ τοῦ τῶν ναυτικῶν διὰ
τοῦ ἐπιχειρήματος ὅτι, τοιούτων θεσπιζομένων οἰκονο-
μῶν, μεγάλως κλονεῖται τὸ τῆς ἀμύνης τοῦ κράτους οἰκο-
δόμημα καὶ διασσεύονται τὰ θεμέλια, ἐφ' ὧν ἐδράζεται
ἡ κατὰ πάσης ξενικῆς ἐπιδρομῆς ἀσφάλεια. Ἐν Γερμα-
νίᾳ, π. χ., οἱ ἀνώτεροι στρατιωτικοὶ κύκλοι, ἀφορμὴν
λαβόντες ἐκ τῶν ἐν Ρωσίᾳ διεξαγομένων ἐνεργειῶν πρὸς
προέκτασιν τῶν πρὸς τὰ δυτικὰ μεθόρια σιδηροδρομικῶν
γραμμῶν καὶ πολλαπλασιασμὸν τῶν στρατιωτικῶν σιδη-
ροδρόμων, τῶν μεγάλως συμβαλλόντων εἰς τὴν ταχείαν
συγκέντρωσιν ἐπαρκoῦς στρατοῦ εἰς τὸ ἀπειλούμενον
σημεῖον, ἀπὸ μινῶν ἥδη διετύπωσαν τὸ σχέδιον τῆς
ἀπομυμνήσεως τῶν ἐν Ρωσίᾳ γινομένων καὶ ὡς ἀνάγκην
ἐπείγουσαν ἀνεκήρυξαν ἐνθεν μὲν τὴν προκήρυξιν τοῦ
στρατιωτικοῦ νόμου ἐν τε Ἀλσατίᾳ καὶ Λοθαρηγγίᾳ, ἐν-
θεν δὲ τὴν συμπλήρωσιν πάσης ἐλλείψεως ἐν τοῖς σιδη-

ροδρόμοις τῆς ἀνατολικῆς Γερμανίας, ἥτις, ἐγγύτερον τῇ
Ρωσίᾳ εἰρησκομένη, ἐν ἀμεσώτερόν διατελεῖ κινδύνῳ εἰς-
βολῆς τοῦ κατὰ χιλιάδας ἐν τοῖς μεθορίοις παρατεταγ-
μένου ρωσικοῦ, καὶ μάλιστα κοζακικοῦ, ἱππικοῦ. Ἐν
Ἰταλίᾳ ὁ μαρκήσιος Ρουδίνης καὶ ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτι-
κῶν ὑπουργός κ. Πέλλουζ, προφασιζόμενοι τὴν τοῦ κρά-
τους ἄμυναν, ἀρνοῦνται νὰ συναινέσωσιν εἰς τὰς αἰτου-
μένας οἰκονομίας καὶ τῇ ὑποστηρίζει τῆς πλειονοψηφίας
λαμβάνουσι τὴν ἀδείαν τοῦ δαπανῆσαι σημαντικὸν πο-
σὸν ὑπὲρ τοῦ στρατοῦ καὶ ὑπὲρ στρατιωτικῶν τινῶν σι-
δηροδρόμων, καίτοι πολλῶ λυσιτελέστερον ἴθελον ἐργα-
σθῆ, εἰν ἀντὶ τῶν στρατιωτικῶν μέτρων ἐμερίνων ὑπὲρ
τῆς βελτιώσεως τῶν κακῶς ἐχόντων οἰκονομικῶν τοῦ βα-
σιλείου καὶ ἱκανοποιοῦν τὰς εὐχὰς τοῦ λαοῦ, διακαῶς
ποθοῦντος τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν κατατρυχουσῶν αὐ-
τὸν πολεμικῶν δαπανῶν, καίπερ τῆς Ἰταλίας οὐδένα
ἐχούσης πολέμιον καὶ ἐπομένως ἀπ᾽ ἀλλαγμένης οὔσης
παντὸς κινδύνου ἐξωτερικῆς ἐπιδρομῆς.

Τῶν μεγάλων δυνάμεων ἥμισυ ὅμως ὑπολείπονται
καὶ τὰ μικρότερα τῆς Εὐρώπης κράτη, ὡς τεκμηριούται
ἐκ τε τῶν ἐν Βελγίῳ διεξαγομένων συσκέψεων πρὸς συμ-
πλήρωσιν τῶν τοῦ Μεύσιος ὀχυρωμάτων, ἐκ τῶν ἐν Ἑλ-
βετίᾳ, ὅπου τὸ ζήτημα τοῦ ἁγίου Ροθάρδου προσλαμβάνει
βαθμυδὸν μείζονα σοβαρότητα συνέπειά τῆς ἀπει-
λουμένης δυσαρρεσκείας τῶν ἐν Ρόμη ἐπὶ τῇ ὡς βεβαίᾳ
θεωρουμένη διακοπῇ τῶν ἐμπορικῶν διαπραγματεύσεων,
καὶ ἐν Σερβίᾳ, ὅπου ἔκτατοι ζητοῦνται πιστώσεις πρὸς
ἀγορὰν γαλλικῶν τηλεδρόμων τοῦ συστήματος Βάνζ,
ἅπερ κρίνονται ὡς τὰ τελειότερα καὶ μᾶλλον ἀντέχοντα
κατὰ τὰ γενόμενα ἥδη πειράματα διαφόρων τηλεδρόμων,
γαλλικῶν, ἀγγλικῶν, ἀμερικανικῶν. Ὅτι δὲ τὸ στρατιω-
τικὸν ζήτημα προσλαμβάνει βαθμυδὸν μείζονα σοβαρό-
τητα, τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς διεξαγομένης ἀπαντα-
χοῦ κατασκοπείας πρὸς ἀνίχνευσιν τῶν ἐπικαιροτέρων
σημείων ἐν τοῖς μεθορίοις καὶ ἐξακριβῶσιν τῶν κυρια-
τέρων σχεδίων τοῦ ἀμυντικοῦ συστήματος. Ἐν Γερμα-
νίᾳ ἰδίᾳ ἡ στρατιωτικὴ κατασκοπεία προσλαμβάνει μεί-
ζονα ὑπόστασιν καὶ ὅσα, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν τελευ-
ταίων πληροφοριῶν τῶν βιενναίων καίπεσταίων ὀργάνων,
ἅπερ, ἀρνούμενα τέως τὸ πρᾶγμα, ἀνομιολογοῦσι νῦν
ὅτι ἐν Γερμανίᾳ πολλοὶ τῶν ἀξιωματικῶν δι' ἀεροστάτων,
δυναμένων ἐπὶ τεσσαράκοντά περίπου λεπτὰ νὰ ἴσταν-
ται ἐν τῷ αὐτῷ σημείῳ, κατοπεύουσιν ἡμέρας τε καὶ
νυκτὸς τὰ κατὰ μήκος τῶν πρωσικῶν μεθορίων ὀχυρω-
ματικὰ ἔργα καὶ ἀνιχνεύουσιν ὁποῖα τὰ ἐπικαιρότερα

σημεία τῶν μερῶν, ὅπου στρατώνιζοντο οἱ ὑπὸ τῶν στρατιῶν Ρούρκοι Κοζίκαι καὶ τὸ λαμπρότατον κατηρημένον πεζικόν. Τὴν ὑπαρξὶν τοιαύτης σπουδαίας τῇ ἀληθείᾳ κατασκευασίας ἀνομολογοῦσαι καὶ ἐνταῦθα τῶν ρωσικῶν ἐφημερίδων, συμβουλευσάσαι δὲ καὶ ταῖς στρατιωτικαῖς ρωσικαῖς ἀρχαῖς νὰ πυροβολῶσι κατὰ τὸν τοιούτων ἀεροστάτων καὶ νὰ καταπολεμῶσιν οὕτω τὴν κατασκοπείαν, ἐπισύρουν τὸ σκόμμα τῶν ὁργάνων τῆς συμμάχου τῇ Γερμανίᾳ αὐτοκρατορίας, λεγόντων μετὰ πολλῆς τῆς εἰρωνείας ὅτι προηγουμένως δέον νὰ ἐξευρεθῇ τὸ ὅπλον, δι' οὗ δυνατόν ἐστὶ νὰ κατατρυπῶνται τὰ ἀερόστατα, καὶ εἶτα νὰ γείνη χρῆσις αὐτοῦ.

Ἐνόμιον ὅτι πρὸ τῶν τοιούτων ἐνεργειῶν τῶν στρατιωτικῶν ἐν Εὐρώπῃ κύκλον μεγάλως δυσαναστασιῖ ἡ κοινὴ γνώμη, ἥτις, βλέπουσα τὴς ἀνάγκης διεξυγίνας πολέμου προπαρασκευάσ. φοβεῖται μὴ διατελῇ ἐπὶ θύραις ὁ πόλεμος καὶ μὴ τὴν ἐπικρατοῦσαν νῦν ἰσχυρίαν διὰδεχθῇ ἡ ἐθνικὸς πάλιν, ἡ ἀπειλοῦσα τοσοῦτον σοβαρώτερας διαστάσεις. ὅσοι στενότεροι ἀποβινοῦσιν αἱ ὑπάρχουσαι συμμαχίαι καὶ προσπᾶδεται καταβάλλονται ὅπως πλείοτεροι ἀποβῶσιν οἱ παράγοντες αὐτῶν. Ἐντυχὼς τοῖς φόβους τοῦ ἐργασματοῦ δημοσίου περὶ ἐπικειμένης οὕτως ἀρκοῦντος νὰ καταστῇ δύναται ἡ παρατηρουμένη μετατροπὴ τοῦ ἐν Γερμανίᾳ φρονήματος πρὸς τὴν Ρωσίαν καὶ ἡ μετριοπάθεια τῆς περὶ τῆς δυνάμεως ταύτης γλώσσης τῶν κυριωτέρων ὁργάνων τοῦ γερμανικοῦ τύπου, ὅστις, σφοδρότατα τῶς ἐναντίον τῆς γείτονος ἀντεπεξερχόμενος, ἥδη πειράται νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν κατείνανσιν τοῦ ἀμοιβαίου μίσους καὶ νὰ προλαβῇ τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ἀνασύνδεσιν τῶν φιλικῶν δεσφῶν τῶν ἄλλοτε εὐμενέστατα διακεκμημένων δυνάμεων. Ἡ τελευταία ἐν Πετροῦπολει παρουσίᾳ τοῦ κόμματος Σουβάλοφ, ὅστις, στοιχὼν τῇ ἀρχαίᾳ πολιτικῇ τοῦ πρίγκιπος Γορτσάκοφ, τοῦ ἀείποτε ἀνιγορῶσαντος ἐπὶ τῆς γερμανικῆς πολιτικῆς καὶ μόλις μετὰ τὴν ἐπικρατίαν τῆς ἐπιροῆς τῆς Πρωσίας συνελθόντος καὶ ἀποφασίσαντος νὰ μετριάσῃ τὴν πρὸς τὴν γείτονα δύναμιν φιλίαν, φαίνεται συμπαθὲς τῇ Γερμανίᾳ καὶ διὰ κοινῆς μετὰ τοῦ κ. Γέρς συνεννοήσεως ἐπιδρᾷ λίαν ἐπὶ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ κυριάρχου κρατούντων ἀντιγερμανικῶν φρονημάτων, οὗ μικρὰν παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς υποθέσεως ὅτι ὁ ἐν Βερολίνῳ πρεσβευτὴς τοῦ τσάρου οὐ μόνον ἠγωνίσθη νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀνταποδοσὶν τῆς πρὸς τὴν Α. Μ. ἐπισκέψεως τοῦ αὐτοκράτορος Ρουλιέλου, ἀλλὰ καὶ οὐδενὸς σχεδὸν ἐφείσθη μέσου ὅπως ἄρῃ ἐν μέρει τὰ προκαλέσαντα τὴν ὑφισταμένην δυσἀρέσειαν τῶν ἀνακτοβουλίων Βερολίνου καὶ Πετροῦπόλεως. Καὶ ἀλθὼς ἐὰν μὴ ἡ ἐν τῇ ρωσικῇ πρωτευούσῃ παρουσία τοῦ κόμματος μετέχευε σπουδαιότητος καὶ πολιτικῆς σημασίας, οὔτε οἱ ἐν Βιέννῃ καὶ Πέστην ἥθελον κατεξαναστῇ κατὰ τῶν διαδοθέντων περὶ ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ τοῦ κόμματος καὶ περὶ ἐπικειμένης πραγματώσεως τοῦ περὶ συνεντεύξεως τῶν αὐτοκρατόρων Ἀλεξάνδρου καὶ Ρουλιέλου σχεδίων, οὔτε οἱ ἄγαν ἐν Γερμανίᾳ σωδονιστάι, οἱ ἐξημεμένοι διελόντι τῆς Ρωσίας πολέμοιοι, ἥθελον κατεξαναστῇ κατὰ τῶν θρυληθέντων καὶ διαταθῇ ὅτι πάντα τὰ θρυλήματα ἀπορρέουσιν ἐκ λόγων χρηματιστικῶν, τὰ μέγιστα συμφερόντων εἰς τοὺς ἐν τοῖς χρηματιστηρίοις κερδοσκοποῦς. Ἡ μὲν τούτων κατεδείχθη ἰδίᾳ ἐπὶ τῇ θρυλήματι ὅτι ὁ κόμης Σουβάλοφ, εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐν Βερολίνῳ ἐπανακάμψας, εὔρεν ἐν τῇ πρεσβείᾳ πολυσημάντων δόρον, τὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορος

Ρουλιέλου, ἀποσταλεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀμοιβὴν τῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἀγώνων τοῦ κόμματος καὶ τῶν ὑπὲρ τῆς Γερμανίας εὐμενῶν ἡμῶν καὶ φιλικῶν διωλύσεων τοῦ πρεσβευτοῦ, διαβεβαιώσαντος ἐν τῇ ὑπὸ τὴν πρεσβείαν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου μεγάλου συμβουλίου στρατιωτικῶν τε ἡμῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν ὅτι ἡ Γερμανία οὐδένα κατὰ τῆς Ρωσίας προτίθεται πολεμικὸν σκοπόν, οὐδὲ δυσμενὸς πρὸς τὴν γείτονα αὐτῆς ἔχει. Ὑπὸ τὴν δριμύτην γλῶσσαν τῶν εἰρημένων ὁργάνων ὑποκρίπτεται ἡ ὑπόνοια μὴ χαλαρωθῇ ἡ ἐφισταμένη νῦν ἐχθροπάθεια καὶ ἐκλίπῃ οὕτως ἡ κατάλληλος ἀφορμὴ ὅπως ἡ Γερμανία, ἐπὶ τῶν συμμάχων αὐτῆς βασιζομένη, ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Ρωσίας καὶ, νικήσασα αὐτήν, ταπεινώσῃ κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Γαλλίας· ἀλλ' ἡ ὑπόνοια αὕτη ἐνισχύει τὰς ἐλπίδας τῶν φίλων τῆς εἰρήνης καὶ ἀρκοῦντως καθιστοῦται αὐτοῦς. Βλέποντες μετὰ τοσοῦτου πατάγου διεξαγόμενον τὸ ἔργον τῶν στρατιωτικῶν προπαρασκευῶν καὶ ἀκούοντας μετὰ τοσοῦτου στόμφου διασαλπίζομενας τὰς ἐν τοῖς διαφόροις κράτεσι μεταρρυθμίσεις ἐν τῷ στρατῷ.

Ἡ δ' ἐν Γερμανίᾳ ὑπουργικὴ κρίσις, καίπερ ἐξομαλίσθῃσιν κατὰ τὸν γνωστὸν ἥδη τρόπον, οὐχ ἦντον ἐπισπᾶται ἀρκοῦντος ἐπὶ τὴν προσοχὴν τῶν τε ἐν Βερολίνῳ καὶ τῶν ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ ἀνωτέρων κύκλων συνεπιρ τοῦ ὅτι διὰ τοῦ δημιουργηθέντος παραδείγματος ἐλύθησαν τὰ δεσφὰ τῆς ἐπικρατοῦσης τῶς ἐν Γερμανίᾳ γραφειοκρατίας καὶ τὰ κυβερνητικὰ σχέδια δὲν φέρουσι πλέον τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα ἀν προηγουμένως εἶχον. Πρὸ τῆς ἀποτυχίας τοῦ περὶ σχολῶν νομοσχεδίου πάντα τὰ ἐκ τῶν γραφείων τῆς κυβερνήσεως ἐξερχόμενα σχέδια περιβάλλοντο νόμιον κύρος ἀνευ σχεδὸν ἀντιρροήσεως καὶ ἡ κυβερνητικὴ ἀπόφασις ἐπεβάλλετο ἐπὶ τῆς ψήφου τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας, ἥτις ὑψίστατο ἀπλῶς ὡς ἐμβλημα τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν καὶ ὡς μέσον φημίσεως τῶν ὁμοσπονδίων κρατῶν, οὐδέποτε ἀναμεινών νὰ διαμαρτυρηθῶσι κατὰ τὸν κυβερνητικὸν ἀποφάσεων, αἵτε φερούσων τὸ κύρος τῶν ἐν τῇ Λευκῇ αἰθούσῃ παρακαθήμενων ἀντιπροσώπων αὐτῶν· ἀλλ' ἥδη τὰ πράγματα μετέβαλον τοσοῦτο τὴν εἰσὶν ἄρῃ, ὥστε ἡ κυβερνήσις ἵναγκασμένη διατελεῖ ἐνθεν μὲν νὰ συντάσῃ τὰ νομοσχέδια αὐτῆς ἀναλόγως τοῦ πνεύματος τῆς κοινῆς γνώμης, ἐνθεν δὲ νὰ φαίνεται πιστοτέρα τοῦ συντάγματος θεματοφύλαξ, ὃν τρόπον ἀνεκέρηξεν ὁ νῦν αὐτοκράτορ, ὅτε τὰς ἡνίας τοῦ κράτους ἀνελάμβανε μετὰ τὰς ἀλγεῖνας συνεπειὰς τοῦ ἐν Σάν Ρέμο δράματος. Αὐτοὶ οἱ ἐν Γερμανίᾳ κυβερνητικοὶ κύκλοι φαίνονται νῦν λίαν σκεπτικοὶ καὶ ἀνταρροῦνται ὅποια τὰ ἀηπετά μέτρα πρὸς ἀπολάττωσιν τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τῆς εἰς τὴν περιήλθε θέσεως καὶ πρὸς ἀνάγκησιν τῆς προτέρας δυνάμεως καὶ ἰσχύος, δι' ἧς ἐπετεύχθη ἡ ἐπιψηφισίς σπουδαιωτάτων νομοσχεδίων παρὰ τὴν πάνταχόθεν ἐκρηγείσαν σφοδρὰν διαμαρτυρίαν καὶ τὴν ἐν αὐτῷ τῷ κοινοβουλίῳ ἐκδηλωθεῖσαν μὲν τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἐὰν μὴ τοσοῦτος ἐπεκράτει φόβος, οὔτε τὸ ζήτημα τοῦ ὅρισμοῦ καταλλήλου μισθοῦ διὰ τὸν πρὸεδρον τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου τῆς Πρωσίας μετὰ τὴν ἀπόσπασιν τῆς θέσεως ταύτης ἀπὸ τῆς τοῦ ἀρχιγραμματέως ἠθελεν ἀναβληθῇ μετὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα, καὶ αἱ ἐφημερίδες ἠθελον φανῇ μᾶλλον θαρραλέαι ἐν τῇ ἐπιγρίσει τοῦ γεγονότος τούτου. Τὰ κυβερνητικὰ κόμματα, τὴν ἀδυναμίαν αὐτῶν συναισθανόμενα, πειρῶνται νὰ προσελκύσωνται τὰ σπουδαιότερα τῶν μελῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἀλλ' ἀμφίβολος φαίνεται ἡ τοῦ σκοποῦ τούτου ἐπιτυχία, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι τολμηρὸν τὸ διαταθῇ

ναὶ ὅτι ἡ κυβερνήσις, τὴν ἀδυναμίαν ταύτην καθορῶσα, εὐλόγων θέλει κρίνει τὴν διάλυσιν τῆς προσωπικῆς βουλῆς καὶ τὴν ἐλευσίαν νέας ἀντιπροσωπείας τοῦ προσωποῦ βασιλείου, εὐμενέστερον διαικειμένης πρὸς τὰ κυβερνητικὰ σχέδια.

Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν δὲ τῶν ἐσωτερικῶν ζητημάτων ἐν τοῖς κυριωτέροις κράτεσι τῆς Εὐρώπης ἡ Γαλλία τὸ σπουδαιότερον διαδραματίζει πρόσωπον οὐ μόνον ἐνεκα τῶν ἐνεργειῶν τῶν τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως πολέμων, ἀλλὰ καὶ ἐνεκα τῶν ἐν Δαχομαίᾳ ἐπισυμβαίνοντων καὶ προκαλεσάντων τὴν ἀνακίνησιν τοῦ ζητήματος τῆς ὁλικῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς. Καὶ ἀλθὼς ἀπὸ τῆς περιστολῆς τῶν κατορθωμάτων τῆς Κοινότητος ἡ Γαλλία οὐδέποτε σχεδὸν τοιαύτην παρουσίαν ὄν, οὐδὲ συνεταράχθη ὑπὸ γεγονότων, ὁμοίων μὲν πρὸς τὰ ἐν Σαίν Ζερμαίν καὶ Κλίσὺ διαδραματισθέντα, προκαλούντων δὲ λυπηρὰς τῇ Γαλλίᾳ κρίσεις τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πολέμῳ αὐτῆς, οἵτινες μεγάλῃν αἰσθάνονται χαρὰν ἐπὶ τῇ ἀναξίσει τῶν ἐσωτερικῶν πληγῶν, τῶν ἀνισυγκριστῶν τὴν δημοκρατικὴν νῦν χώραν κατὰ τὰς παραμονὰς ἡ τὴν ἐπιούσαν μεγάλων καὶ σοβαρῶν γεγονότων. Ὅτε πρὸ μινὸς καὶ ἐπέκεινα διεδραματίζοντο τὰ ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας γεγονότα, ἄπερ προήγοντο μὲν ἐν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ὑπερίμνησκον τὰ κατὰ μέρος τοῦ 1878 ἐπελθόντα ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς αὐτῆς πόλεως, οἱ ἐν Παρισίῳ εὐθετον εὔρον ὅπως ἀπολογηθῶσιν ἐπὶ ταῖς ἐκτοξευθείσαις ἐναντίον αὐτῶν συκοφαντίαις καὶ ἀναίρεσσαι τὰς ὑπὸ τῶν βερολινείων ὁργάνων κατηνυχίας ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν. ὦν πρωταίτιος ὑπῆρξεν ὁ στρατηγὸς Βουλανζὲ καὶ οἱ θερμοὶ αὐτοῦ ὁπαδοί. Ἐν τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου ὠχυρωθῆσαν πρὸ τοῦ ἐπιχειρήματος ὅτι πλὴν ἀτυχιῶν τινῶν οὐδὲν τὸ σπουδαῖον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων διεδραματίσθη, οὐδ' ἐπύλλθεν ἡ διαρραγὴ τῶν ἀρτοποιείων καὶ λοιπῶν καταστημάτων· ἀτυχῶς τὰ τελευταῖα ἐν Σαίν Ζερμαίν καὶ Κλίσὺ γεγονότα πολλῶν σοβαρώτερον φέρουσι χαρακτῆρα καὶ παρέχουσιν εὐρεῖαν βίαν εἰς τοὺς ἐν Βερολίνῳ δημοσιογράφους ὅπως ἐπαναλάβωσι τὰ τετριμμένα ἐπιχειρήματα περὶ ἐλλείψεως πάσης σχεδὸν ἀσφαλείας τῶν ἐν Γαλλίᾳ ξένων, περὶ ἀδυναμίας τῆς κυβερνήσεως ἐν τῷ καταστῆναι τὰς ἐνεργείας τῶν διὰ καταχθονίων μηχανῶν ὁρῶντων καὶ ἐν τῷ πατάξαι τὸ κακὸν ἐν τῇ γῆρῃ αὐτοῦ. Καὶ καὶ μὲν ἡ εἰς τὸν ποινικὸν κώδικα προσθήκη τοῦ τὴν θανατικὴν ἐπιβάλλοντος ποινῆν ἄρθρου δύναται νὰ περιστείλῃ ἐν μέρει τὸ κακὸν ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλ' ἐὰν βαρύτερον τὰ πράγματα ἐξετασθῶσι, τὸ ἀνῆλθεν μέτρον κρίνεται οὐχὶ τοσοῦτο τελεσφόρον μετὰ τὰ τοσαῦτα παραδείγματα, καθ' ἃ ἡ αὐστηρὰ πολιτικὴ νομοθεσία καὶ οἱ δρακόντειοι νόμοι ἀντίθετον τοῦ προσδοκώμενου φέρουσιν ἀποτελεσμα. Ὡς δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ἔχει πολλὰ τὴν σπουδαιότητα ὑπὸ τὴν κοινωνικὴν ἐποψὴν, οὕτω σπουδαῖον καὶ σοβαρὸν εἶναι τὸ ἀποικιακὸν ὑπὸ πολιτικὴν ἐποψὴν συνεπείᾳ τῆς ἐκτραχυνόμενης ἐν Δαχομαίᾳ, ἐν Τυγκίνῳ, ἐν Μαδαγασκάρῃ καταστάσεως, τῆς περιηγούσης εἰς δυσχερῆ θέσιν τὸν τε πρωθυπουργόν, τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τὸν ὑφυπουργὸν τῶν ἀποικίων· πολλὰ τῶν ἐν Δαχομαίᾳ γαλλικῶν ἀποικίων ἀπειλοῦνται δι' ἐπιδρομὰς χιλιῶν ἰθαγενῶν καὶ ἐν τῇ ὑπὲρ τῶν κτήσεων τούτων μερίμνῃ ἡ κυβερνήσις τῆς Δημοκρατίας διέταξε τὴν ἀποστολὴν στρατοῦ ἐκ Σενεγάλης καὶ τὸν εἰς Πόρνο-Νέβο κατάπλουν δύο καταδρομικῶν· ἀλλὰ καὶ ἐν Μα-

δαγασκάρᾳ καὶ Τυγκίνῳ τὰ πράγματα δὲν ἔχουσι καλλίτερον καὶ διὰ τοῦτο ἡ κυβερνήσις καλὸν ἔκρινε νὰ εἰσπληθῇ τὸ σχέδιον ἀποικιακοῦ στρατοῦ, ἐντολὴν ἔχοντος νὰ ὑπεραμύνεται τῶν ἐν ταῖς λοιπαῖς ἡπείροις κήσεων τῆς Γαλλίας. Ἀμφότερα τὰ ζητήματα συνδυαζόμενα παρέχουσιν οὐχὶ εὐάρεστον εἰκόνα τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ καταστάσεως καὶ ὑπεμφαίνουσιν ὅτι πολλοὶ πολὺ λαχόντες προβάλλονται κίνδυνοι τῷ νέῳ ὑπουργεῖῳ Λουμβέ.

Ἐν Ρωσίᾳ ἡ κυριωτέρα μερίμνα στρέφεται περὶ τὴν ἐπιβίωσιν τῶν ἐκ τῆς σιτοδίας ἐπιγενομένων πληγῶν καὶ περὶ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἐν τοῖς δυτικοῖς μεθορίοις ἀμυντικοῦ συστήματος. Τυετοχρόνος οὐ μικρὸ ἀπενέμεται προσοχὴ εἰς τὴν ἐπικειμένην ἀνὰ τὴν Πολωνίαν περιοδείαν τοῦ τσάρου καὶ εἰς τὴν μετάβασιν τῆς Α. Μ. εἰς Κοπεγχάγην ἐπὶ τῇ πεντηκοστῇ ἐπετηρίδι τῶν γάμων τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ. Ἰδίᾳ τὸ δεύτερον κρίνεται σπουδαιότερον, αἱ παρέχον πιθανότητας εἰς πραγμάτων τοῦ σχεδίου συνεντεύξεως τσάρου καὶ Ρουλιέλου, ἡμῶν ἐκείνου διερχομένου τὰς χώρας τούτου κατὰ τὴν εἰς τὴν δανικὴν πρωτεύουσιν μετάβασιν.

Οἱ ἐν Ἰταλίᾳ εἰρῶνται πρὸ τοῦ διλήμματος τῆς οικονομικῆς ἡμῶν καὶ ἀποικιακῆς πολιτικῆς. Ἰδίᾳ τὸ οικονομικὸν ζήτημα φαίνεται σοβαρώτερον καὶ μῖν ὡς ἀρμόδιος ὑπουργὸς ἐπειράθη ἐν τε τῇ βουλῇ καὶ ἐν τῇ γερουσίᾳ νὰ ἐξάρῃ τὴν οικονομικὴν πολιτικὴν τοῦ μαρκιστοῦ Ρουδίνι καὶ νὰ παραστήσῃ ὅτι ἐν ταῖς εἰσπράξεσι τοῦ παρελθόντος μαρτίου σημαντικὴν μινὸς τοῦ παραελθόντος πρὸς τὰς τοῦ ἀντιστοίχου μινὸς τοῦ παραελθόντος ἔτους. Οἱ καλῶς τὰ πράγματα ἐξετάζοντες Ἰταλοὶ γνωσκουσιν ὅτι ἡ αἰξίσις ἥτις προσφώνη καὶ προέκυψε ἐκ τοῦ φόβου τῶν παραγωγῶν τῆς Χερσονήσου μὴ ὁλοσχερῶς διακοπῶσιν αἱ μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐμπορικαὶ σχέσεις καὶ πάθῃ οὕτω τὸ ἐμπόριον αὐτῶν ὅ,τι ἐπαθεν ἐν τῆς διακοπῆς τῶν πρὸς τὴν Γαλλίαν ἐμπορικῶν σχέσεων.

Ἐκ τῶν τοῦ Αἴμου κρατῶν ἡ μὲν Σερβία διήλθεν ἡσυχῶς τὴν ὑπουργικὴν κρίσιν, ἥτις ἀπέλυξεν εἰς τὸν ἀνασχηματισμὸν τοῦ ὑπουργείου ὑπὸ τὸν αὐτὸν πρὸεδρον, τὸν κ. Πάσιτς, ἡ δ' Ἑλλάς ἔχει τὸ πρόγραμμα τοῦ νέου ὑπουργείου ἐπὶ ταῖς ἐπικειμέναις γενικαῖς ἐκλογαῖς. Τὸ πρόγραμμα τοῦ κ. Κωνσταντοπούλου, εἰς τὰ οικονομικὰ τῆς χώρας ἀφῶν, ἀποπνέει πολλὴν τὴν φιλοπατρίαν καὶ συνάδει πληρέστατα πρὸς τὰς ἰδέας καὶ τὰ φρονήματα τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ὅστις, ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν καλέσας ἀνεξάρτητον πολιτικόν, ἀπεσκόπει εἰς τὸ πατάξαι τὸν κομματισμὸν, τὸν ὄντως ὀλέθριον παρασχόντα ἀποτελέσματα καὶ μεταβαλλόντα τὴν κυβερνητικὴν ἔδραν εἰς γραφεῖον διορισμοῦ τῶν διαφόρων συγγενῶν καὶ φίλων τοῦ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ κυβερνητικοῦ κόμματος. Ἡ ἐνεστώσα ὥρα εἶναι κρίσιμος ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ δικαίως ἐπιβάλλεται τοῖς καλουμένοις νὰ ἐνασκήσωσι τὸ ἐκλογικὸν αὐτῶν δικαίωμα ἡ εἰς τὰς κάλπας προσέγγισις μετὰ τοῦ φιλοπατρίδος συναισθήματος ὅτι πρὸ τῶν ἀρχῶν δέον νὰ σιγῶσι τὰ κομματικὰ πάθῃ καὶ ἡ περιφιλανθία καὶ διὰ πρὸ τοῦ μεγάλου καὶ γενικοῦ τῆς Ἑλλάδος συμφέροντος ἐν δευτέρᾳ δλώσ δέον νὰ τεθῇ μοῖρα τὸ ἀτομικὸν καὶ τὸ ἴδιον ὡς συμφέρον.

ΙΜΠΡΑΧΗΜ-ΜΙΕΝ-ΜΕΧΔΗ Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΑΡΑΨ ΑΟΙΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ Σ. ΜΗΛΟΝΤΕΛ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Εὐνόητον κατὰ πᾶσαν ἡ ἀντιζήλια τῶν σπουδαιότερων συγχρόνων ᾄδων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ Ἰσῆκ, ἠρᾶζε τὸν σύγχρονον χαρακτήρα τοῦ Ἰμπραχίμ. «Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἰσῆκ κυρίως ὁ πόλεμος ἦν ἀσπονδός» ἂν ὁ Ἰμπραχίμ ὑπερεῖχε κατὰ τὴν καταγωγήν, ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ ἐξεδικεῖτο διὰ τῆς ἐν τῇ τέχνῃ ὑπεροχῆς αὐτοῦ· ὁ Ἰσῆκ οὐδεμίαν περιλείπειν εὐκαιρίαν πρὸς ἀποκάλυψιν τῶν ἐλαχίστων αὐτοῦ σφάλματων καὶ πρὸς ἐλεγχον τῆς ἐν τῷ κλασικῷ ᾄσματι ἀγνοίας αὐτοῦ. Ἄλλως τε, ἀνάγειν νῦν τὸ ὁμιολογισμὸν, ὁ Ἰμπραχίμ ἦν ὁ πρῶτος αὐτοῦ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, ὁ βασιλεὺς τῶν ἐραδιτεχνῶν καὶ τερπνός μελοποιός, ἀλλὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ οὗτο καλὸς συγκεκορημένον τεχνολογισμὸν, οὗτο πεπαιδευμένον θεωρητικὸν, οἷος ἦν ὁ Ἰσῆκ, ὁ ἄγων ἀπέβαινεν ἴσους. Περὶ τούτων ἐκτενέως πληροφορίας παρῶν χωρίων τῶν Ἀγανῶν (V, 32), ἐν ᾧ ὁ Ἰσῆκ ἀποδοθείσας τῇ τέχνῃ μεγάλαν ὑπηρεσίαν.

Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, οἱ δύο ἀντιζήλοι δὲν συνεννοήντο σχεδόν, οἱ δὲ ἄλλοι μουσικοὶ, ἅδαις μέρμερος τῶν ἀτελεσιτέων διζυτιῶν αὐτῶν, ἠγνόουν πότερον νῦν δικαιοῦσθαι. «Καλλιτέχνες τις, δεξιότητά τινα κειμηλίον, ὁ Ἄμρ, νῦν τοῦ Μπαράχ, παρὶσμένους ποτε ἐν ζωοπράτῃ τινι ἀντιζήλῳ αὐτῶν, δὲν ἠδυνάμην νῦν μὴ εἶπαι πρὸς τοὺς ἀνταγωνιστάς: «Ἄν αἱ φωνητικά συνθέσεις ἡμῶν ἴδων πρὸς ἡμᾶς ὅτι οἱ ἡμέτεροι ὀρθοί, ὁ ἀπέβαινεν ἡμῖν νεκρὸν γράμμα!», Ἄλλως ὁ Ἰμπραχίμ δὲν ἠπαύειτο περὶ τῆς ἐν τῇ λαρυγγιστικῇ ἀνικανότητι τῶν συναδέλφων αὐτοῦ. «Ἐν τινι ἐπιστολῇ, ἦν πρὸς τὸν Ἰσῆκ, ἐγράφη περὶ τῆς αἰωνίας ταύτης ἐριδος αὐτῶν, ἔλεγον ἄνευ προσφυγῆς εἰς εὐφημισμὸν: «Ἐλέλος πᾶντων τίνος οὐ προσβλήσωμεν κριτής; οἱ ἀκούοντες ἡμῶν εἶνε ὁνοῖα».

Ἡ βίβλος τῶν ᾄσμάτων πληροῦται ἀνεκδοτῶν σχετικῶν πρὸς τὰς ἐρίδας τοῦ Ἰμπραχίμ καὶ τοῦ Ἰσῆκ. Περὶ τῶν τελευταίων τούτων, λέγει, ὁ κ. Μπαρμπιέ Μενίος, ἡ τέχνη καὶ ἡ τοῦ καλοῦ αἰδέσεως, βοηθοῦμεναι ὑπὸ λεπτότητος ἀκοῆς ἡμεῖς κοινῆς, παρῶν εἰς τὰς τεχνολογίας ταύτας χαρακτῆρα ἀκριβείας, ὅς ἀπέφινεν αὐτὰς ἀπορρήτους. «Ἐν τινι παρὰ τῶν Μισοῖν μουσικῶν συμφωνίᾳ ἐκκοδὶν αἰδοί, εἰς οὗο στίχους τεταγμένα, δέκα πρὸς τὰ ἀριστερά καὶ δέκα πρὸς τὰ δεξιὰ, ἦδον ἐν συμφωνίᾳ συνοδειοῦμεναι ὑπὸ τοῦ μανδολίνου: αἰφνης ὁ Ἰσῆκ διακόπτει αὐτὰς κρούων: «Ἰπράχ, ἐνταῦθα σφάλμα! μία ἐξ ἡμῶν ἠπαύει ἐν «τῷ ἀριστερῷ στίχῳ». Ἐν τούτοις οὐδεὶς εἶχε παρατηρεῖν τὸ πρῶτον ἐπιστάλλεται σιγῇ εἰς τὸν δεξιὸν στίχον, ἵδου δὲ μόνος ὁ ἀριστερὸς καὶ τὸ αὐτὸ σφάλμα προκύπτει αὖθις, χωρὶς οὐδὲ νῦν νῦν διεγείρει τὴν προσοχὴν τοῦ Ἰμπραχίμ. Τότε ὁ Ἰσῆκ, ἀπεινὸνόμενος πρὸς τὴν ὀγδόην ᾄδον, παρακαλεῖ αὐτὴν ν' ἴσῃ μόνον ἴδου καὶ τὸ σφάλμα ἀποβαίνει πᾶσι προσῆλον. Τότε ὁ Μισοῖν δὲν ἠδυνάμην νῦν μὴ εἶπαι τῷ Ἰμπραχίμ: «Θεῖέ μου, ἤπερ τοῦ «λοῖου τῶν κατὰ τοῦ Ἰσῆκ σκωμμάτων σου, διότι ἄνθρω, δυνάμνημος νῦν ἴδου σὺ τὸν ἐλαφρὸν σφάλμα ἐν μέσῳ εἰκοσι λαρυγγῶν «ὀδόντων καὶ ὀγδοήκοντα χορδῶν ἡχοῦσθον, εἶναι βεβαίως ἄξιος περὶ ἀφελείας πρὸς αὐτὸν συμπεριφορῆς».

Ὁ Ἰσῆκ ἀντὶ τούτων οὐλοῦντος πολυτίμων αὐτογράφων ἐπιστολῶν, ὀφειλόμενον τῷ καλῶς τῶν δύο ἀντιζήλων, συμπληροῖ τὰ περὶ τούτων ἐγγραφα καὶ περατοῖ ὅδε τὸ περὶ τοῦ Ἰμπραχίμ ἄρθρον αὐτοῦ: «Ἡρόδοτον, λέγει, τὰ ἀποσπάσματα ταῦτα ἐκ τῆς

ὀγκώδους ἀλλοιογραφίας αὐτῶν, διότι αὐτὰ παρέχει ἰδὼν τῆς ἐπιτελείας, ἦν ἀνεπτυχθὼν ἐν τῇ ἐρίδι αὐτῶν. Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ταύτης προκύπτει ὁμοίως ὅτι ὁ Ἰσῆκ ἠθέλει νῦν ἐξαγαγεῖν τὸν Ἰμπραχίμ νῦν κατὰ τῆς ὑπεροχῆς αὐτοῦ καὶ ὅτι πολλὰ ἡ ἀδικίως προσηνέχθη πρὸς αὐτόν, ὅτι δὲ ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων ἐνεφερέτο ὁ ἡγεμονισμὸς καὶ ὅτι τέλος, χωριζόμενοι ὑπὸ μακρῆς ἀντιζήλιας, ἀπέβαιναν ἄδικοι καὶ κακοθελεῖς πρὸς ἀλλήλους».

Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, πρὸς νῦν ὁμοιοῦσθαι εἰς ἔπαυσιν αὐτοῦ ὅτι ὁ Ἰμπραχίμ ἀπεδείκνυτο πολλὰς γενναίας, τεκμήριον δὲ ἡ διαγωγή αὐτοῦ πρὸς τὸν ᾄδον Χαῖρ-Ἰλ-Μαδῆ, ἀναφερομένη ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Ἰσῆκ ἀντὶ τῶν καλλιτέχνων τούτων ἀφιερωμένῳ ᾄσματι: «Ὁ Ἀροῖν-Ἰλ-Ρεδῆ, ὅπως ἡμεῖς τὸν καλλιτέχναν τούτον, ὃν ἐπὶ μακρὸν ἐξεδίκατον ἐν τῇ αἰσθητικῇ, ἔδωκεν αὐτῷ ἐπιταγὴν τριακοσίων χιλιάδων διρχῆν (240,000 χρ.) ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Δαμίσκου. Ὁ Ἰμπραχίμ, ἐκπροσώπων τότε τὸν χαλζήν, οὐ μόνον ἐτήλας τὸ ὑπὸ τοῦ ἡγεμονισμοῦ αὐτοῦ ὑπογεγραμμένον χρηματικὸν ἐντάλμα, ἀλλὰ καὶ οἰκοῦν προσέθετο πᾶσαν 299,000 διρχῆν (299,000 χρ.), ὡς ἐπιτίμιος αὐτῶν κρατῆσας τὰ χίλια διρχῆν, ἵνα τὰ ὅσα ἐν αὐτοῦ ἡμεῖς αὐτοῦ τοῦ Ρεδῆ. Ὁ αἰδὸς εὐνομοῦν ἀντεδωρῶντο αὐτῷ οὐλοῦν τριακοσίων ἀντιζήλων ἡμεῖς, ἦν ὁ ἡγεμονισμὸς ἐξέτιμα ὑπὲρ τοῦ ἴδιου δώρον. Ἐν γένει πρὸ οὐδεμιᾶς οὐδίας ὑπεχόρην, προκειμένης τῆς φιλάτης αὐτῷ τέχνῃ. Ὁ Ἰσῆκ Μενίος, ὁ διαπρεπείστατος μουσικὸς τῆς ἐποχῆς τῶν πρώτων Ἀδελφῶν, ὑπεχόρηνεν αὐτὸν ν' ἀναίξῃ τὸ βελαντινὸν αὐτοῦ πρὶν ἢ ἀνακινῶνται αὐτῷ τὸ ἐλαχίστον ἰδίᾳ μελοποιήσεως ἡμεῖς, αὐτὸς δὲ ὁ Χαλζήν ἔμειν ἐν εἰς δεκαεξήκοντα διρχῆν τὴν τιμὴν ἐνδὲς μόνου μαθήματος, δωδέντος ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου τούτου τῷ δέμῳ αὐτοῦ Ἰμπραχίμ. Ἐν ἄλλῃ τινι περιστάσει αὐτὸς δὲν ἠδυνάμην νῦν καταβῆναι τὴν ἀντίστασιν τοῦ γιγασίου μουσικοῦ, ἀρνούμενου νῦν διδάξῃ αὐτὸν μῦλος τι, ἤπερ εἶχε καταβῆναι αὐτόν. Ἐν τῇ βίβλῳ τῶν ᾄσμάτων ἐκτίθενται μετ' ἀτελεσιτέων λεπτομερειῶν οἱ δύο, δι' ὧν ἐπεσεῖν ἡ διακρίσις τῆς ἀντιζήλιας τοῦ μελοποιῦ, δυνάμην δὲ ἐπιμύον ἡμεῖς καὶ ὁ δῶν ὁ Μισοῖν, ἔτερος μουσικὸς, ἀφελόμενος τῶν ἡγεμονισμῶν, κατέβηκε ν' ἀποσπάσῃ τὴν ποθητὴν ἀνικανότητα ἀπορρημένων δὲ αὐτῶν, μετέθηκε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ, ὅς οὐ μόνον χορηγῇ αὐτῷ εἰς πᾶσας τὰς βασιλίας, ἀλλὰ καὶ παρῶν αὐτῶν πέντακχιλιῶν διρχῆν (5,500 χρ.) καὶ ἵππων βαρύντων μετὰ λαμπερῆς ἱπποσκευῆς.

Σχετικῶς πρὸς τὴν φιλιανθρωπίαν τοῦ ἐν λόγῳ μουσικοῦ ἐν τῇ βίβλῳ τῶν ᾄσμάτων ἀπαντᾷ τὸ ἐπόμενον ἐπεισόδιον, τιμὴν τοσοῦτον τὸν χαρακτῆρα ὅσον καὶ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματος τοῦ Ἰμπραχίμ: «ἔχον ἴσαι ἄρτιως, διηγείται αὐτὸς οὗτος πρὸς τοῦ ἔμειν μῦλος τι, συντεθειμένον ὑπὸ τοῦ Ἰμπρ Ἀρχῆ ἐπὶ τῶν ἐπὶ τούτων:

«Ἡ κἀμῆλος, ἡ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῶν χαλζῶν αὐτῆς κινεῖ»

«σα, ἐνῷ αἱ ἄλλαι καταβῆλονται ὑπὸ τοῦ κόπου. . . .»

«Ἀφῆκα αὐτὸν ὑπὸ τὸ βέλγητρον τοῦ μέλους, ὅπερ εἶχεν ἀκούσει. Τῇ ἐπαύριον, ἴαν πρῶτ, μετέβαινον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς πρώτης προσευχῆς μου, ὅτε ἡμεῖς οὐκ ἐπὶ πρὸς ἐλπίδα μὴ καλεῖ ἡμεῖς ἀναβῶντες εἰς τὰ ἀνέστη. Περὶ τούτων τὴν προσευχὴν μου, προσευχάμεθα τάχιστα καὶ κατὰ σπουδὴν ἐνθυσις, ἔδωκεν παρὰ τῶν ἡγεμόν. «Ἄρα ἴδων με οὗτος, κρῖναι μικρόθεν:» Θεῖέ μου, δὲ ἐκτεῖναι ἐπανάλαβέ μοι τὸ ἄσμα: Ἡ κἀμῆλος κτλ. Προθύμως ὑπήκουσα: τότε καλεῖ μίαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ εὐνοούμενον ᾄδον του. Ἡ νεανίς αὐτῇ, ὅρα ὡς σπάνιος μαργαρίτης, ἐλθὼν, ἀνὰ χεῖρας φέρουσα μανδολίνον. Ὁ χαλζήν λέγει μοι νῦν διδάξω αὐτὴν τὸ μέλος τοῦτο, μεταξὺ αὐτοῦ κενότυπος ποτήρια τινά. Μετὰ πολλὰς ἐπανάλαβας, νομίζω αὐτὴν ἐπαρκῶς ἡσκημένην, προσελάβετο νῦν ἡμεῖς πρὸ τοῦ κυρίου αὐτῆς. Τὸ ἄσμα ἐχώρει καλῶς μέχρι χωρίου τινὸς ἄκρας δυσχεροῦς, ὅπερ προσελάβετο νῦν διορθῶν ἀλλ' αὐτὴ ἔσται ἀποτόμος. Ὁ ἔμειν, ἐξημένον ὑπὸ τῶν ἀγίων τοῦ ποτοῦ, ἐκράξε λυσσοῦς: «Ὁ «μνυμὸν τὸν θεὸν ν' ἀρνήσῃ τὸν πατέρα μου καὶ ν' ἀποπέμψω» τὰς γυναῖκάς μου, ἂν μὴ ἐκπληρώσω τὸν ὄρκον τὸν δε' ἡ δὲ

1) Agani, τ. IX, σ. 73.

2) Agani, τ. VI, σ. 66.

3) Agani, τ. IV, σ. 65.

» ἐκτέλεσεν τὸ χωρίον τοῦτο μετὰ τρεῖς ἐπανάλαβας ἢ ὅδε «οὐκ εἰς τὸν Ἰσῆκ! Καὶ εἰδὼν δὲ τοῦ βασιλέως τὸν ποτήριον, ὅς, ὡγκώμενος ὑπὸ τῶν χειμερινῶν ὑετῶν, ἐκπνέειν ἄλλα βήματα κἀνθεν ἡμῶν. Τὸ πρῶτον ἀπέβαινε σφοδρὸν. Ἐλχον διδῆναι ὅτι ἡ τάλαινα αἰδοῦς οὐδέποτε οὐ ἐξέτελλε ἀκριβῶς τὸ δυσχερὲς ἐκεῖνο χωρίον, ἀλλ' ἡμεῖς ἔτερον μετὰ ἡσυχίας ἀνελογίζομεν ὅτι ἠδυνάμην ν' ἀποτῶ συνένος ἡμῶν, ὅς οὐ περιέβαλλε δι' ἀπειρίας ἀναμνήσεως τῆς συναναστροφῆς ἡμῶν. Δὲν ὄφειλον νῦν διδάσκει πλεον' ἀντὶ τοῦ ἡχοῦ, ὃν δὲν εἶχε δύναμιν νῦν ἡμεῖς. ἀπεδέχθη τὸν τρόπον τῆς ἐρμηνείας αὐτῆς. Μετὰ τρεῖς δεκάμεις, καὶ ὅς προσεποικίθη ὅτι ἔπαθον, ἵνα ἀποδεκτῇ γέννηται τῷ πατρὶ ὅσον ἡμεῖς ἡ μεταβολή, ἐξέτελεσε πρὸ αὐτοῦ τὸ ἡσυχρὸν μέλος μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῆς ἐπιδεικνύμενων ἡδονῶν. «Ἐλγῃ,» ἀνακραῖς: ἀδύνατος ἀποβαίνει τελειότης ἐκτέλεσε. Ὁ ἔμειν ἠπαύει δὲ τοῦ στρατηγικῆς μου, κατηνύσθη καὶ τὸν ἔμειν μου ἡμεῖς διὰ δώρου τριακοντακχιλῶν διρχῆν (21,000 χρ.).

Γ.

Περὶ τῶν ἐπὶ τῇ ἐποχῇ τῇ περὶ τοῦ μουσικοῦ συστήματος τοῦ Ἰμπραχίμ καὶ τοῦ ἀντιζήλου αὐτοῦ Ἰσῆκ. Ὁ Ἰσῆκ ἀντὶ τῆς ἀπειρίας τῆς κλασικῆς σχολῆς τοῦ Μοσούλ, πατὴρ τοῦ Ἰσῆκ, ἀποδίδει οὐκ ἔπαιον τὸν οἰκονομὸν ταῖς παιδείας ἀρεταῖς καὶ τῇ ἐπιτήρῃ τοῦ Ἰμπραχίμ, οὐ τὰ τριτὰ σημειοῦται ἐν τῇ κλασικῇ τῆς βίβλου τῶν ᾄσμάτων, τῇ ἐπιγραφῇ: «Ἐργα τῶν μουσικῶν ἀφελόμενος τῶν ἡμῶν τῶν ἀνικανῶν εἰς τὴν οἰκονομίαν τῶν χαλζῶν. Ὁ Ἰμπραχίμ παρὰ τὴν ἡμεῖς αὐτοῦ χορηγία καὶ τὴν μεγίστην αὐτοῦ ἀξίαν, λέγει ὁ Μισοῖν Μενίος, δὲν ἠδυνάμην νῦν συμφορῶν πρὸς τοὺς κανόνες τῶν ἀρχαίων ἡμεῖς, οὐκ ν' ἀκολουθῶν αὐτοῖς ἐν ταῖς συνθέσεσιν αὐτοῦ. Συνέπνευσεν ἡ ἡμεῖς κατὰ τὰς περιστάσεις τὰ δὲ σκολα χωρία τῶν ἀρχαίων μελῶν, ὅτε δὲ ἐγένετο αὐτῷ ἐπὶ τούτῳ παρατήρησις, ἀπεκρίντο: «Ἐμμεν βασιλεῖς καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς» οὐκ εἶπε κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῆς ἡμεῖς μου ὅτι ἡμεῖς» οὐκ εἶπε καὶ ἡμεῖς. Πρῶτος αὐτὸς ἐτάχθη τοὺς ἀπορρημένους τούτους καὶ ἐχώρε τὴν πρὸς τὰς καταγραφὰς ταύτας ὁδόν. Ἐνταῦθα προέκυψαν δύο σχολαί, ἡ τοῦ Ἰσῆκ, υἱοῦ τοῦ Ἰμπραχίμ Μοσούλ, θεωροῦσα ὡς ἐγκλημα πᾶσαν τοῦ ἀρχαίου ἡμεῖς ἀλλοιοῦν καὶ ἀποδιδόναι αὐτὸν κατὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ καθάροιαν ἢ τοὺς ἀρχαίους τοσοῦτον πιστῶς, ὅσον ἡμεῖς δυνάμεθα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ ἡ ἀκολουθῶσα ταῖς ἀρχαῖς τοῦ υἱοῦ τοῦ Μεχδῆ καὶ τῶν μνηστῶν αὐτοῦ, οἷοι ἦσαν ὁ Μισοῖν, ὁ Σαρνῆς, ὁ Ραῖς κτλ., ὑποτάσσουσα εἰς τὰς ἰδιοτροπίας αὐτῆς τοῖς κανόνας τοῦ ἀρχαίου ἡμεῖς. Οὗτοι ἐνεπαρρησιν ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ὑπὸ τῶν δραστηριῶν ἐκείνων, οἵτινες ἐφαρμόζοντο τὴν ἐργασίαν καὶ ἀπεργίζοντο τὰ αὐτῶν μέλη καὶ τὰς μεγαλοπρεπεῖς περιόδους, διότι δὲν ἠδυνάμην ν' ἀναπαράγωσιν αὐτὰ, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, οἵτινες δὲν ἐννοοῦσι νῦν διαβέβαιον ὑπὲρ τῆς μελέτης τοῦ ἡμεῖς ἀπαντα τὸν εἰς τοῦτο ἀπαιτούμενον χρόνον καὶ ν' ἀσχοληθῶν εἰς αὐτὸ μετὰ τῆς ἀναγκαίας ἐπιμελείας. Τοιαῦτα ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπὶ τῆς συγχρόνου τέχνης ἐπελθούσης ἐπαναστάσεως καὶ τῆς αἰδέσεως, εἰς ἡμεῖς ἡμεῖς ὅτι ἀρχαῖοι τεχνολογισταὶ. Αἱ νέαι τοῦ διδασκάλου ἐπεξεργασίαι, ἐπιτρέπονται τὰς τοῦ μαθητοῦ (εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὅστε ἀριθμοῦνται ἐννέα τάξεις καινοτόμων), κατέστησαν ἀδύνα-

τον σύμμερον τὴν ἐκτέλεσιν μέλους τινὸς ἀρχαίου τοιαύτην, ὅστε ν' ἀποδῶν ἀκριβῶς τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ σφραγίδα. Ἐν ταῖς ἀλλοιοῦσας τὴν παράδοσιν κατελεγκτῶν τὴν οἰκονομίαν Χαμδούλ, τὸν Ἰσῆκ, ὅς ἔσχε διδασκαλὸν τὸν Μισοῖν, οὐ ἡ διδασκαλία ἀπέβαινε οὕτως ἀκριβῶς τοῖς ἀκολουθούσιν αὐτῇ, τὸν ἡμεῖς τῶν ᾄδων, τὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῆς Σαρνῆς καὶ τῆς Ραῖς (μαθητῶν τοῦ Ἰμπραχίμ) καὶ τέλος τὴν Ζερνῆς, τὴν εὐνοούμενην τοῦ Βατῆ-Μπαλῆς αἰδῶν. Ἐν τῷ ἀντιζήλῳ στρατοπέδῳ, ἡτοι τῷ σεβάσμενι τὴν παράδοσιν ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ ἐφαρμογῇ τῆς τέχνης, τάσσοντα ὁ ὅρμος καὶ ὁ ἡμεῖς τῶν τῇ ἐπιμελείᾳ αὐτοῦ μορφωθεῖσιν αἰδῶν, ὁ Ἰμπρ Ζορζῶν, ὁ Μπέδλ καὶ αἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ἐν γένει αἱ μουσικαὶ αἱ ἀντικαταστάσεις εἰς τὴν οἰκονομίαν τῶν Βαρμεδῶν κτλ. Αὐστίνος κλασικοὺς τε καὶ νεωτερικοὺς παρῶν πάντας ὁ χρόνος, μῦλος δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἐπολείπονται μαθηταὶ τινες τῶν δύο τούτων μεγάλων σχολῶν, ὃν ἡ ἀντιζήλια ἀποτελεῖ μίαν τὴν σπουδαιότερων ψήφων τῆς τέχνης.

Ὅπως οὐδέποτε καὶ ἂν ἦν αὐτὸ ἐκ τῶν κρίσεων τοῦ Ἰσῆκ ἀντὶ τῆς ἐξαγόμενης ἀντιπερίστασις, ἐπάγεται ὁ κ. Μπλοντέλ, ἀναγίγεται εἰς νῦν συνομολογῶν αὐτῷ ὅτι ἡ ὁδοὶ οὐδεμίαν ἐπονομάζοντο πρὸς δὲ τὸν διαδῶν τοῦ Μουῦσῆ. Τῷ ἔτι 255 ἀπὸ ἐρίδας καλῆς ἔλ-Μωχταδῆ, βασιλεὺς ἀθανάτων τὴν παρῶν καὶ ἐκασθῆναι τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἐξέδωκε νόμους πολυτελεῖς πρὸς ἀνάρθρωσιν τοῦ μεγάλου τοῦ ἔθνους, ἐκασθῆναι μετὰ τῆς ἀνθρώπου τῶν ἡμῶν (869—70 μ. Χ.). Ἀπαιτούμενος τὸ χρονοπληγισμὸν τῶν οἶνων, τὴν πολυτελείαν καὶ ἀπύλινον τῶν ἀνακτόρων αὐτοῦ τῶν ἀρχαίων, τοὺς γελοιοποιεῖ καὶ τοὺς μουσικοὺς, τοὺς καταλύοντας τὴν αὐτὴν τὴν προικατῶν αὐτοῦ. Ἡ προγραφὴ αὐτῆς, εἶναι ἀληθὲς, παρῶν ἀνεῖν ἀποτελέσματος. Ὁ Μωταμῆ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ ὀρόνου ἔσπευσε ν' ἀνακαλέσῃ τοὺς ὑπὸ τοῦ ἐξουδεῖσθαι αὐτοῦ ἐξορισθέντας καλλιτέχνες, ἀλλ' ἡ τέχνη, ἐξασθενήσασα ἐκτοτε, ἔμελλε τήχιστα νῦν καταπάτη, ἵνα μὴδὲ πλεον ἀνορθῶν, τοῦτο δὲ πόσῳ μᾶλλον ὁδῷ ἐκείνης, ὅς ἐφαίνετο πρὸς ἀνάρθρωσιν αὐτῆς, ἐργαζέτο ἐν ἀγνοίᾳ πρὸς ἀπύλινον αὐτῆς, ἡ τὴν πτόσιν οὗτο παρεκείβετο. Προγγαίᾳ ἡ τοῦ Μωταμῆ βασιλεία ἦν βασιλεία παρακμῆς, καὶ ἦν ἡ ἀρχαία μουσικὴ διαφθάραι ἀπὸ τῆς προσποικίτης καὶ κακοζήλιας καὶ ἐξουδεῖσθαι. Ἡ γὰρ τὴν κοινωνίαν, τοὺς στίχους καὶ τὰ μικρὰ συμπερίστα, λέγει ὁ ἰστορικὸς Μοσούλ, λαλῶν περὶ τοῦ ἐν λόγῳ ἡγεμόνος. Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐξεδόθη πλῆθος ἔργων, πραγματευομένων τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ βίου, ἀτινα δὲ εἰς ἐπὶ τὸ πλεον ἦσαν πραγματεῖαι περὶ τῶν ἰδιοτήτων, τῶν ἀναγκαίων τοῖς ἀνθρώποις τοῦ κόσμου, τοῖς ὑπερτέτοις, τοῖς εὐνοούμενοις, ἡ βραχεῖα σκέψεις περὶ ἡμεῖς, χορῶν, ὁρώνων, ἐπερμῶν, οἶνων κτλ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὁ πανώλερος χρόνος ὑπάρχετο κατὰ μνηκρὸν τὸ ἔργον τοῦ Ἰμπραχίμ, μὴ σεβασθεῖς πλειότερον τὸ στερεώτερον μνημεῖον τοῦ σοφοῦ θεωρητοῦ Ἰσῆκ, τὸ μουσικὸν δὲ σύστημα τῶν Ἀρδῶν ἐξέλειπε, ὡς καὶ τὸ τῶν ἀρχαίων ἔλ-λινων, ἐξ οὗ εἶχε προκύψει.

Ὅπως ἔχοντι περίπου τὰ κατὰ τοὺς διασημότερους Ἀραβὰς αἰδοῦς καὶ τὴν ἀρχαίαν μουσικὴν ἐπὶ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς, ἰδίᾳ δὲ τὰ κατὰ τὸν διασημώτατον αἰδῶν Ἰμπραχίμ-μπέν-Μεχδῆ, οὐ ἀναγίγεται αὐτὰ διὰ μακροτέρων ἐν τῇ ἡμεῖς ἔπιθεωρήσει ὁ κ. Σ. Μπλοντέλ.

Μ. Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ.

- 1) Agani, τ. IX, σ. 48 κ. ε.
- 2) Ἐν τούτοις πολλὰς, μεταξὺ δὲ τῶν οἰκείων καὶ ὁδοῖς διατέλει εὐθὺς, ἀνεγνώριζεν ἀποκαλύπτει τὸ εὐλογεῖν τὸν ἐπικρίσειν τούτων. Ἄδων ἡμεῖς τινὰ πρὸ ἐγγύου τοῦ ἔλ-Χαδῆ μέλος ἀποδιδόμενον τῷ Μα'μπέ, καὶ ἐρωτήσας εἶτα ἂν ἐγνώσκει τὸν μελοποιήσαντα τὸ ἔργον, ἔσχε τὴν ἐπομένην ἀπάντησιν: «Ἀέγουσιν ὅτι εἶναι τοῦ Μα'μπέ, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἔστ' ἡ τοιαύτη ἢ ἐκτέλεσις τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου μουσικοῦ. Οὐδεὶς ἐτόλμησε ποτε νῦν ἐρηγεῖν αὐτὸ τοιαυτοῦ. Ὅχι, μουσικῆς ὅχι, δὲν εἶναι τοῦτο πλεον ἔργον τοῦ Μα'μπέ». Ὁ Ἰμπραχίμ τὸν εἰλικρινῆ τούτον ἔλεγον ἡκούσε μετῶν, εἶτα δὲ προσέθετο σόδαρως: «Ἐἵναι ἀληθὲς, φίλτατε: ἐν τῇ μουσικῇ ταύτῃ ὑπάρχεισι δυσγέρεαι, ὡς παρακμῆται: ὁ γνησίος Μα'μπέ ἦν πολὺ ἡμῶν ἱκανώτερος, οὐδὲ τῷ ἡμῶν δὲ τῆς τέχνης αὐτοῦ ἔργον». (Agani, τ. IX, σ. 52).
- 3) Τοῦ Delsarte τούτου τῆς Ἀραβίας, σημειοῦται ὁ κ. Μπλοντέλ:

1) Χρυσὸς λαμῶνας.

1) Agani, τ. IX, σ. 62.

2) Agani, τ. V, σ. 400.

3) Ἡ συνήθης κἀμῆς εἶχε τέσσαρας χορδὰς.

4) Agani, τ. V, σ. 60.

κοι στρατηγείας καὶ ἡ ἀναγραφὴ τῶν εἰς ἐκείτην στρατηγεῖαν ἐπιβλαβέντων ἡρώων, ὧν ἐπιτιμὸς ἐφαίρει καὶ πάντων προαί-
σας τοῖς ὑπὸ τῶν ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων τελευτήσαντων, περι-
χεῖ τὴν ἱστορίαν εὐλογον ἀφ' ὧν καὶ περιγράφει τὴν ἐκείτην καὶ
τὴν ὀνημίαν τοῦ ἄνακτος κινήσεις, ὡς καὶ πάλαι παλαιάτα καίτοι
πρὸς τὸν ἑλάν. ἰδίως κόδρον. Ὁμοίως ἀπειλητικῶς ἀνέθεσις
τοῦ δ' ἐξ Ἀσίας κινδύνου ἀποδοῦναι ἡ περιπετειώδης ἱστορία
τοῦ Δημοκρίτου, διαβόητος ἐν Κρότωνος ἱστορίᾳ, καὶ ἡ τῆς Σά-
μου κατάκτησις, μετ' ἣν ἤρξατο ἡ Περσικὴ καταστροφὴ ἐξαπλο-
μεν καὶ δεσπόζουσα ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων, νύκτον. Ὅπως δ' ὁ Καμ-
θῆς ἐπεξεύρεται τὰ τοῦ κράτους ὅρα πρὸς μεθυσίαν, οὗτος
ὁ Δαρείος ἐπεξεύρεται νὰ διευρύνῃ αὐτὴ πρὸς βορρᾶν καὶ ἀνατολῆν.
Ἰδὼν ποτε οἱ Σκύθαι ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς κυριαρχίας τῶν Μή-
δων εὐδαιμονίαν καὶ ἰσχυρίαν ἀπασάν τὴν Ἀσίαν διὰ τοῦ πολυ-
ριθμοῦ αὐτῶν ἱππικῶν ὁ δὲ Δαρείος ἦδη ἀναλαμβάνει νὰ πλε-
ρυσθῇ τὴν προσβολὴν αὐτῶν εἰς ἀλλήλων καὶ αὐτὸς εἰς τὴν χώραν
ἐκείνην. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀφ' ἧς ἡ ἱστορία τὴν ἐπὶ Σκύθαις
ταύτην ἐκστρατείαν τοῦ Πέρσου μονάρχου, ἀναλαμβάνει νὰ πλε-
ρυσθῇ τὴν ἐκείνην ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς ἀναγνώσεως καὶ παρασκευῆς αὐτῶν
εἰς τὴν μερικομένην ἐκείνην καὶ πρὸς βορρᾶν τοῦ Πόντου ἐκ-
ταναρμένης χώρας, περιγράφει τὰ ἐν αὐταῖς αἰσθητὰ ἔθνη, καὶ
διὰ τὴν μεθυσίαν αὐτῶν, τοὺς Σκύθας, ὧν ἐξετάζει τὴν
καταγωγὴν, τὴν διύρησιν, τὴν ἐστὶν καὶ τὴν ἰδιότητα παρ' αὐ-
τοῖς ἔθνη καὶ ὅμοια. Μετὰ ταῦτα ἔπεται ἡ τοῦ Δαρείου ἐκστρα-
τεία, ἥτις ἀποτυγχάνει μὲν τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ἀνοίγει ὅμως τὴν
εἰς Βυθρόν ἀγνοίαν εἰς τοὺς Πέρσας, ἐγκαταστάντας ἔθνη εἰς
Θράκη. Ἐνθ' ὅτε ἡ Περσικὴ δύναμις ἐκτείνει τὸν ἑνα βουχίον
καὶ περιβάλλει τὰ πρὸς ἡμέραν, διεσπᾶται τὸν ἕτερον πρὸς τὴν
Κυρναϊκὴν, ἐνθα περὶ τοὺς αὐτοὺς ἐπίσης χρόνους ἐκείνου Περ-
σικοῦ στρατοῦ, ἐξ Ἀλγύπτου ἴσως στρατολογηθεῖς, ὧς ὁ Πρὸς
τοῦ λήγου, πρὸς βυθίαν τῆς βασιλείας φερετῆς κατὰ τὴν
Βαρκίαν. Ἐντεῦθεν λαβὼν ἀφορμὴν ὁ ἱστορικὸς ὑπερπύθῃ ἀ-
πατόμως ἀπὸ τῶν βορειοτάτων ἐκείνων μερῶν πρὸς τὰς αἰμα-
τώδεις ἑλλάν. ἀποικίας ἐν τῇ λιθύνῃ παραλίᾳ καὶ ἀφ' ἧς
καὶ τὰς ἀποικίας ταύτας ἀπὸ μυθικῶν χρόνων μέχρις Ἀρ-
καδίου, τοῦ Σ', βασιλέως Κυρήνης ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Πα-
τιδῶν, οἵτινες ἀπετέλειαν τὴν δεσπόζουσαν ἐνταῦθα ἑλλαν-
τικὴν δύναμιν, παρενέειν πᾶσας τῆς περὶ τῶν λιθύνων λαῶν
περιουλίαν εἰς εὐδαιμονίαν. Καθ' οὗτος ὅμως χρόνος ὁ στρατι-
γὸς Μεγάβιος, ὃν ὁ Δαρείος κατὰ τὴν ἐκ Σκυθίας ἐπιστρε-
φὴν αὐτοῦ εἶχε καταλάβει εἰς Θράκην μετὰ στρατιωτικῶν δυ-
νάμεων, καθυπέτασσε τοὺς κατὰ τὰ Θρακικὰ παράλια οἰκισ-
τας λαοὺς καὶ τὴν αὐτοὶ ἑλλάν. ἀποικίαν — καὶ ἦν ἐνκαιρὸν
περιγράφει ὁ Πρόδοτος ἐν συντόμῳ τοὺς Θράκας — καὶ ἐξηνά-
καζε τὸν βασιλεῖα Μακεδονίας Ἀλίνταν Α' εἰς ὑποταγὴν, ἐξη-
γνύται ἐν ἰωνί ἀπεφωτιστὴν διὰ τοὺς ἑλλάνους καὶ οἷον ἐπιτα-
χύναν τὴν σύγκρουσιν αὐτῶν μετὰ τῶν βαρβάρων ἐπαναστάσις,

- 1) III, 89—90.
- 2) III, 129—138.
- 3) III, 138—149.
- 4) IV, 1.
- 5) IV, 2—82.
- 6) IV, 83—144.
- 7) Müller: Ἱστορ. Ἑλλαν. φιλολ. I, σ. 405.
- 8) IV, 167 ἐπὶ Βάττου τοῦ Β' πρὸ τοῦ 570 π. Χ. E. Curt. Gr. Geschichte: I, σ. 447.
- 9) Ἡ Κυρήνη, ὡς καὶ ἡ Μασσαλία, ἀπέβη ἡ μητρόπολις τῶν
τινῶν, τῶν περὶ ἑλλαν. ἀποικίων, ὁ πρὶν μικρὸς τινος ἑλλάνος E. Curt. Gr. Gesch. I, σ. 447.
- 10) E. Curt. Gr. Gesch. I, σ. 447: — Ἡ Κυρήνη κατ' Εὐ-
σεβίου τὸν χρονολόγον ἔρρηξεν τῷ 631 π. Χ. ὑπὸ Βάττου τοῦ Α'. Ἡρᾶν
δὲν ἐν αὐτῇ οἱ ἑξῆς βασιλεῖς:
1ος Βάττος Α' 631—591, π. Χ.
2ος Ἀρκεσίλαος Α' 591—575, » »
3ος Βάττος Β' 575—570, » »
4ος Ἀρκεσίλαος Β' 570—550, » »
5ος Βάττος Γ' 550—530, » »
6ος Ἀρκεσίλαος Γ' 530—513, » »
11) IV, 145—205.
- 12) V, 1—22. — Περὶ Ἀμύντου E. Curt. Gr. Gesch. I, σ. 622 ἐξῆς.
- 13) V, 1—22. — Περὶ Ἀμύντου E. Curt. Gr. Gesch. I, σ. 622 ἐξῆς.
- 14) V, 1—22. — Περὶ Ἀμύντου E. Curt. Gr. Gesch. I, σ. 622 ἐξῆς.
- 15) V, 1—22. — Περὶ Ἀμύντου E. Curt. Gr. Gesch. I, σ. 622 ἐξῆς.

ἥτις εἶχε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς καὶ τὰς ρίζας ἐν τῇ κατὰ τῶν Σκυθῶν
ἐκστρατείᾳ τοῦ Δαρείου. Ὁ τῆς Μιλήτου τῶν χρόνων ἱστορικὸς ἀ-
πολόγητος πρὸς τὸ ἑαυτοῦ διηγήσασθαι, διετήρησε τὴν ἐπὶ τοῦ ἱ-
στορικοῦ γέφυραν καὶ εὐδοκίαν τὸν Δαρείον καὶ τὴν στρατιάν του
μετὰ τὴν ἀτυχίαν ἐκείνην ἐκστρατείας. Εὐγνωμονῶν ὁδὸν ἐπὶ
τοῦτο ὁ Πέρσης μονάρχης καὶ μεταπαρρησάμενος τὸν δαίμονα τοῦ-
τον εἰς Σάρδεις, ἐδοξάσθη αὐτῷ τὴν περὶ τὸν Στρυμόνα ποτα-
μόν, βορειότερον τῆς μετὰ ταῦτα (437) ἰδρυθείσης Ἀρφηπολῆος
καίμενης χώραν Μύθιονον. Ὁ στρατιγὸς ὅμως Μεγάβιος, θεω-
ρῶν ἀνέμφορον τὴν εἰς χεῖρας ἀνδρός ἱκανοῦ, οἷος ὁ ἱστορικὸς,
δοθεῖσαν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς εἰρημένης χώρας, πέθει κατὰ τὴν
εἰς Ἀσίαν ἐπιστρεφὴν τὸν τὸν βασιλεῖα, ἢ ἀπομακρύνῃ ἐκείθεν
τὸν ἱστορικὸν, προσκαλὼν αὐτὸν οὕτως ὡς σήμερον ἐν τῇ αὐτῇ
αὐτοῦ. Ἐνθ' ὅτε αὐτὸς διετήρησεν ἐν Σούδοις παρὶ τῇ βασιλείᾳ, ὁ
γαμβρὸς καὶ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Ἀρισταγόρας, ὁ διηγεσθεὶς αὐτὸν
ἐπιτροπικῶς ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῆς Μιλήτου, ἐξ ἀνοήτου, φιλοδο-
ξίας κινούμενος καὶ τοῦ ἱστορικοῦ ἐποτρυνόμενος, ἐξώθει τῆς ἱο-
νικῆς πολιτείας εἰς ἀποστασίαν κατὰ τῆς Περσικῆς κυριαρχίας.
Ὅπως δ' ἄλλοι οἱ Κροῖστος, οὗτος καὶ ὁ Ἀρισταγόρας νῦν ζητοῖ
βοήθειαν παρὰ τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Ἀθηναίων. Ἐντεῦθεν δὲ
λαβὼν ἀφορμὴν ὁ ἱστορικὸς νὰ ἐξακολούθῃ περαιτέρω τὴν
ἱστορίαν τῶν δύο ταύτων πόλεων, ἣν διεκόνει ἐν τῇ πρώτῃ βί-
βλῳ. Καὶ ἡ μὲν Σπάρτη ἀνετίθει νὰ χορηγήσῃ τὴν ζητούμενην
βοήθειαν, ἡ τῶν Ἀθηναίων ὅμως πόλις, μόλις πρὸ μικροῦ ἀπαι-
ταμένη ἀπὸ τῶν τυράννων καὶ μονάρχων τῆς ἱωνικῆς καταγο-
γῆς τῆς, χορηγεῖ πρὸς τοὺς Μιλισησίους εἰσὶ πλοῖα, εἰς ἃ καὶ
οἱ ἐν Βύβδι Ἑσπερίδης προσέφυγον ἔτιρα πέντε, καὶ τὴν δύνα-
μιν ταύτην ἐπεμψεν εἰς τὰ πελάγη τῆς ἱωνίας, ὅπουθεν οἱ ἐπί-
κουροι οὗτοι ἐνοήσαντες μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, εἰσβάλλου-
σιν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ Περσικοῦ κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξάνη καὶ χλιαρὸς διεξαχθεῖσα αὐτῇ ἱωνικῇ ἐπανά-
στασις ἀπέτυχε τέλος, μὴ δυναθέντων τῶν ἀνασταστῶν νάν-
των ἐπὶ τῆς ὑπερόχους τοῦ Περσικοῦ κράτους δυνάμεως. Ἡ
δὲ ἀποτυχία αὐτῇ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνδοτικὴν ἐπιτρο-
πικὴν τῶν Περσικῶν ὑπὸ τῶν Περσικῶν κράτους καὶ κυριαρχοῦσιν τὴν
πόλιν Σάρδεις, ἣν πυρπολοῦσιν. Ἐν τῇ ταύτῃ ἡ ἑνὶ ὁρίῳ διε-
κείνη ἀρξ

Η. Ἀμερικῆς χάριν γεωλογικῶν μελετῶν, παρητήθη, ὡς ἐκ τῆς νέας αὐτοῦ ἐντολῆς, τὴν θέσιν προέδρου τοῦ αὐστριακοῦ πηλλόγου τῶν Ἀλπεων, ἣν κατεῖχε κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν.

Διερευνήσις τοῦ ἀνταρκτικοῦ. — Χωρὶς ποσῶς νὰ πτοηθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀτυχημάτων τοσοῦτων προσώπων, πειραθέντων τὴν ἀνακάλυψιν θαυμασίων ἐν τῇ νοτίῳ πόλῳ, ἀγγλοὶ ναυτικοὶ ἀνέλαβον τὴν διεξαγωγὴν ἱερευνήσεως τοῦ ἀνταρκτικοῦ. Ὁ πλοίαρχος Γκρήν, ἔμπειρος θαλασσοπόρος τοῦ Πάραρκαϊτ, ἐπιθυμῶν νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ὑπὸ τοῦ σὲρ Ἰακώβου Ρὶς δημοσιευθεισῶν ἐκθέσεων περὶ τῆς ὑπαρέξεως ἐκτεταμένων μερῶν Ἀλγείας τῆς φαλαίνης ἐν ταῖς νοτίαις θαλάσσαις. Πολλῶν δὲ τῶν φίλων αὐτοῦ προμηθευσάντων αὐτῷ τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τὴν αὐτὴν ἐξερεύνησιν χρηματικὰ ποσὰ δ' ἀνωτέρω πλοίαρχος δὲ ἐφοπλίσῃ σκάφος ἐκ τῶν εἰς θήραν τῆς φαλαίνης χρησιμοποιοιμένων καὶ δὲ προχωρήσῃ εἰς τὰ μέρη τῶν διαρκῶν πάγων ἐντὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους. Πιστεύεται ὅτι δὲ καταρτισθὲ ἄρμαδιὰ διὰ τὸν πλοίαρχον Γκρήν συνοδεία καὶ ὅτι ἡ υἱὸς τοῦ βερνάνου Νορδενσκιöld, τοῦ ἐξόχου νορβηγοῦ ἱερευνήτου, διδάκτωρ Νορδενσκιöld, δὲ συνοδεύσῃ τοὺς ἀνωτέρω ὡς ἱατροί, οὕτως ὥστε θὰ ἔχῃ ἐκ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ ταύτης πλήρη εὐκαιρίαν πρὸς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας ἐν γύρῳ καθ' ὅλην τὴν σχεδὸν ἀδιερευνήτην.

Η ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ἰδού τίνι τρόπῳ περιγράφει τὴν σημερινὴν Μαδαγασκάρην, ἀμερικανὸς τις, ὁ ἐν Ταμπατάχῃ πρόξενος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, κ. Γ'ών Α. Γουόλλαρ.

Ἡ Μαδαγασκάρη εἶναι μία τῶν ὠραιωτάτων γῶρων ἐξ ὧν εἶδον. Ἡ ὄψις αὐτῆς συμπίπτει πρὸς τὴν ἥβην εὐρέως κίτρου πλήρους ἀνθῶν καὶ θωρακιστῶν δένδρων. Ὁ ποσὶδότης κλιν ἀτραπὶ ἡ ἀφελυμὸς, τὸ ἥμισυ τέρεται ἐν ταύτῃς ἡ ἐκείνης τῆς θαμβωτικῆς καλλονῆς. Ὁ πέρχουσι ἐκτεταμένα δάση αὐτοῦ κατὰ γράμμα κατέκλυστα ὑπὸ ἐρυθρῶν, πορφυρῶν καὶ λευκῶν ἀνθῶν, πολλὰς δὲ δύνανται εἰς ἐπὶ ἐν ὧν μίλιον νὰ ὑδρεύῃ καὶ νὰ εὐρίσκηται πρὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου θεάματος ἐν ἐκείτῳ αὐτοῦ βίῳ, ἐν ᾧ δὲ περιπατεῖτε ἐν τῇ ἡδύμῃ ταύτῃ καταθέλγεται ὑπὸ τοῦ κελαιόματός τῶν πτηνῶν, τῆς πτήσεως τῶν ὠραιωτάτων χρυσαλλίδων καὶ τοῦ ὑποκόφου βόμβου τῶν μελιτοφόρων καὶ λοιπῶν μελισσῶν. Ἐπὶ μέγα ὅλα πρὸς τοῦτοις δύνανθε ν' ἀκούσῃτε τὸν ἦχον τῶν μεγάλων τῆς θαλάσσης κυμάτων, κατακυλιόμενων ἐναντίον τῆς ἀκτῆς ἐν ἀκαρεῖ σχεδὸν καὶ μετ' ἱσῆς ταχύτητος ἀποχωροῦντων, ἵνα ἐκ νέου δημητικῇ ὑποστρέψωσι, πλίσσοντα τὴν ἀκτὴν μετὰ τοσαύτης δυνάμεως καὶ κράτους, ὥστε αὐτὴ μὴ ἐν τούτῳ εἰσισμένῳ νὰ ὑποθέτωσιν ὅτι χιλιάς τηλεβόλων ἐνέργει κατὰ τῆς Μαδαγασκάρης. Ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει. Ἰσως ἔστω αἱ εἰσιν αἱ ἀστέρες ἀπὸ κοινοῦ ἐφελκον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῇ ταῦτα τὰ κύματα ἀφίον τοὺς ἥροντες αὐτῶν ἥγους, ἀναμφιβόλως δὲ ὁ αὐτὸς καταστρεπτικὸς καρχαρία ἐσύργαζεν ἐν ταῖς ἀκταῖς μήπως παρὰ πρὸς αὐτὴν εὐκαιρία νὰ συμποσίῃ, καταβροχθίζων ἀνθρωπὸν τινα ἢ βοῦν, ἀκριβῶς ὡς τῶν καὶ σήμερον ἐνίστατο τοῦτο συμβαίνει, ὅταν πολλοὶ ἀπροσέκτως εἰσέρχονται εἰς τὰ ἀβαθὴ τοῦ κόλπου ὕδατα γάρου λουτροῦ.

Κατὰ τὰς λαμπρὰς ἐσπείρας, καθ' ἃς ἡ σελήνη παρίσταται ὡς παμμεγέθους σφαῖρα καθαροῦ ἀργύρου, καὶ τοσοῦτον γαίνανθωρος τυγχάνει ἐν τῇ διαγύσει τῶν ἀκτίνων αὐτῆς ὥστε πολλοὶ κἀθηνυκα πολὺς κατὰ τὴν τῶν μεγάλων μαγικῶν ἢ πορτοκαλλέων καὶ ἀναγινώσκουσιν ἐκλεκτὰ τεμάχια τοῦ Σαῖπέρου, Βύρωνος καὶ Μίλνς, οὐδαμῶς πρᾶγματι ἄλλη παραπλησία θέσις ἡδύνατο νὰ ἐκλεγῇ διὰ τῆς αὐτοῦ σκοπῆς, καὶ οὐδαμῶς ἄλλη θὰ ἡδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ τινι τὸν πῶτον τοῦ περιγράψαι τὴν φυσικὴν λαμπρότητα τῶν αὐτῶν τοπίων καὶ τῶν γραφικῶν ἐν γένει μερῶν, ὅφ' ὧν περιβάλλεται. Ἀλλ' ὅμως ὁνητὸς ἐδύνανται νὰ περιγράψῃ τίς ἡ φύσις ἐκεῖ ἐξημειώρησεν, ἀποπειρώμενος δὲ τοῦτο εὐλόγηται ὑπὸ τῶν ἐν τάξει ἐπὶ τῆς ἐκ τῆς ἀκτῆς ριπτομένων καὶ ἀπροσέκτως εἰσέρχονται εἰς τὰ ἀβαθὴ τοῦ κόλπου ὕδατα γάρου λουτροῦ.

Κατὰ τὰς λαμπρὰς ἐσπείρας, καθ' ἃς ἡ σελήνη παρίσταται ὡς παμμεγέθους σφαῖρα καθαροῦ ἀργύρου, καὶ τοσοῦτον γαίνανθωρος τυγχάνει ἐν τῇ διαγύσει τῶν ἀκτίνων αὐτῆς ὥστε πολλοὶ κἀθηνυκα πολὺς κατὰ τὴν τῶν μεγάλων μαγικῶν ἢ πορτοκαλλέων καὶ ἀναγινώσκουσιν ἐκλεκτὰ τεμάχια τοῦ Σαῖπέρου, Βύρωνος καὶ Μίλνς, οὐδαμῶς πρᾶγματι ἄλλη παραπλησία θέσις ἡδύνατο νὰ ἐκλεγῇ διὰ τῆς αὐτοῦ σκοπῆς, καὶ οὐδαμῶς ἄλλη θὰ ἡδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ τινι τὸν πῶτον τοῦ περιγράψαι τὴν φυσικὴν λαμπρότητα τῶν αὐτῶν τοπίων καὶ τῶν γραφικῶν ἐν γένει μερῶν, ὅφ' ὧν περιβάλλεται. Ἀλλ' ὅμως ὁνητὸς ἐδύνανται νὰ περιγράψῃ τίς ἡ φύσις ἐκεῖ ἐξημειώρησεν, ἀποπειρώμενος δὲ τοῦτο εὐλόγηται ὑπὸ τῶν ἐν τάξει ἐπὶ τῆς ἐκ τῆς ἀκτῆς ριπτομένων καὶ ἀπροσέκτως εἰσέρχονται εἰς τὰ ἀβαθὴ τοῦ κόλπου ὕδατα γάρου λουτροῦ.

γελᾷται ὑπὸ τῆς ὥρας ὁρεπερῆς. τῆς πρὸς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Μαδαγασκάρης ἐκτεινομένης. Ὁ τοῦς ἀργεῖαι διεγείρων διάφορα ζητήματα ἐν σχέσει πρὸς τὴν εὐρείαν ταύτην γῶραν, τὰς πολλαπλὰς αὐτῆς πηγὰς καὶ τὸν λαὸν αὐτῆς, τὴν ἡδὴ ἀπὸ καταστάσεως βαρβαρότητας ἀνερχόμενον εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ὀρηκευτικῆς καὶ πολιτικῆς ἐλευθερίας, οὐδὲ δύναται νὰ μὴ ἀναμνησθῇ τῆς πρὸ αἰώνων ὅλων διασκαλισθείσης βιβλικῆς προφητείας: «Καὶ ἡ Ἀθιοπία θὰ τεύνη! τὰς χεῖρας αὐτῆς εἰς τὴν θεῶν» πρᾶγματι πρᾶττε ἡδὴ τοῦτο καθ' ἡμέραν δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ σημεῖα τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἀνωτέρω προφητείας ἐν τῇ ὁρατῇ ταύτῃ γῶρῃ καὶ καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ἀφρικανικῆς ἀκτῆς. Πολλοὶ ὅμως μὴ ἔχον ὁρατὴν καθίσταται τοῦτο ἐντοῦθα, ἐν τῇ Μαδαγασκάρῃ, ἣ ἐν παντὶ ἄλλῳ μέρει, ὅπου ἐπεκτεταμένη, ἀφ' ὅπου κατέλειπον τὴν πατρίδα μου πέραν τῶν δυτικῶν θαλάσσεων.

Παράδοξον ὅτι τόσον ἐλάχιστα γινώσκονται περὶ τῆς ὥρας ταύτης γῶρας. Τὰς μὲν προκίβας δὲ διακρίνει κυανὸς οὐρανὸς καὶ ἡ λαμπρὸς ἥλιος, διαλύοντα τὰς ἐνεργείας αὐτῶν ἐπὶ τῆς Μαδαγασκάρης, καθιστοῦν πρᾶγματι αὐτὴν θέαμα ἀληθὺς μεγαλοπρεπείας, ἔκαστον κινούμενον ἐν φάινεται ἀναρρωννόμενον καὶ νέα ζωνὴ πανταχοῦ καταφαίνεται. Ὅτε δὲ περιεπαισμένη ἐν τῇ κίτῳ καὶ συλλέγμεν ἔσται κακίῃ ἐν τῇ ἐκ τῶν ποικίλων ἀνθῶν, πῶς ἐπιθυμοῦμεν καὶ οἱ φίλοι ἡμῶν νὰ εὐρίσκοντο μετ' ἡμῶν καὶ νὰ μετεῖχον καὶ αὐτοὶ μέρους τοῦ μεγαλείου, ὅπου ἐρεῖ καὶ τὴν προσοχὴν πάντων τῶν ἱερῶν καὶ θαυμαστῶν τῆς φυσικῆς καλλονῆς! Ὁ πέρχεται κεντρικὸν παρθεναγωγεῖον πρὸς τριτοβάθμιον παιδεύσει! ἡ σχολὴ αὐτῆς εἴρηται ἐν Ἀντανανρήβῃ, τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Μαδαγασκάρης. Ἐντὺς δεκαετίας αἱ σχολαὶ ἡδὴ ἔχουσιν ἀπὸ 300 εἰς 802, ἐνῷ κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἐφαίτησαν εἰς αὐτὰς 113,904 παῖδας ἐξ ὧν 26,000 ἔλαβον τὴν γραμμὴν καὶ ἀνάγνωσιν. Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκκλησιῶν ἡδὴ ἔχουσιν ἀπὸ 800—1900 ἐντὺς δεκαετίας! οἱ εἰς τὰς ἐκκλησίας ταύτας ἀνέχοντες ἀνέρχονται εἰς 300,000 λαοὺς.

ΤΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ ΜΑΡΤΕΝ.

Τὸ ἀκρωτήριο τοῦτο, τὸ Cap Martin παρὰ τοῖς Γάλλοις, παρίσταται ὡς φοινῆς, ἀνερχόμενος ἐκ τῆς πέρας τῆς Μαντῶνος. Τὸ ἀκρωτήριο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἵγνος τῶν θαλασσιῶν Ἀλπεων, προεκτεινόμενον ἐπὶ ἐν ὧν μίλιον εἰς τὴν θάλασσαν. Ἔστι δὲ μέγας ὑπὸ πύθων κακλυόμενος βράχος, πρὸς ὃν ἔχουσιν ὕψος ἀνωτέρων τῶν διακοσίων ποδῶν μέχρι τῆς κορυφῆς, στενὴ, ὑπὸ τῆς θαλάσσης διερχομένη, ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεκαυμένη καὶ ὑπὸ τοῦ ἀέρος παπληγμένη λοφίς τιτανολίθου! Ὁ ἄλλος εἶναι ρητινώδης ἐκ τῆς ἀπὸ τῶν πύθων διαχυομένης ὀσμῆς, πολλὰς δὲ ἀκμῆς ὡς ἐκ τοῦ ἐκτινασσομένου ἀφροῦ τῆς θαλάσσης.

Ἡ πραεὶα θαλασσίας πνοῆς συνέστρεψε τὰς πέτρας, εἰς πᾶν σχῆμα, ὅπου δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἶναι πραγματικῶς γραφικὰ καὶ φαίνονται ὡς κεκυρωμένοι νάνοι, καθ' ὅνους ἀπὸ τῶν βράχων κατερχόμενοι: πολλὰ γὰρ οἱ σφοδρὰ ἀνεμοὶ τοσοῦτον ἀπεγίνανσαν τὰ δάτη ἐπὶ τῆς τοῦ θύρου πλευρῆς, ὥστε ἔδειξαν αὐτοῖς μορφὴν τεχνικῶν λογιῶν κήπων, διασκευασμένων διὰ τῆς κηπουρικῆς ψαλλίδος, πρὸς τέρψιν τῶν ὁμμάτων.

Μολοντὶ ὅμως οἱ τραχεῖς ἀνέμοι πλῆττονται τὸ ἀκρωτήριο δὲν δύνανται πολλαῖς πανταγόμεναι πάντες ἀπὸ κοινοῦ νὰ πνεύσωσιν. Ὁ πέρχεται συγκεκαλυμμένη, οὕτως εἰπῶν, γυνίαι ἐν τῇ μίτῃ τῶν πλευρῶν, ὁ αἰὶς ὁ ἀνεμος πνέει ἐκ τῆς ἐτέρας καὶ ὑπάρχουσι κοιλώματα ἐν τοῖς δάσεσιν, ὅτινα προσυλάσσονται πάντοτε ἀπὸ πάντων τῶν ἀνέμων ἐξαίρεται τῶν σφοδρῶν. Τὸ ἀκρωτήριο κοσμεῖται ὑπὸ πῶν δένδρων αὐτοῦ διότι κιν κροσῶν μέχρις αὐτῆς τῆς θαλάσσης, διὰ μέσου δὲ τοῦ φαεινὰς αὐτῶν φυλλώματος ἡ θάλασσα φαίνεται ὑπὸ θαλακτικῶν χρωμάτων τοῦ τοῦ ταῦ. Ὅταν ὁλόκληρος ὁ κόσμος εὐρήσεται βαθυπλάγους εἰς κίτρινον ἡλιακὸν φῶς, ἔστιν ἔρα θερμότερον θέαμα τοῦ καθορῆν τὰ ζωηρὰ ὕδατα διὰ μέσου τῶν κλάδων.

ΜΥΡΤΙΑΟΥ

ΔΙΟΤΙ ΗΤΟ ΠΤΩΧΟΣ

(Διήγημα πρωτότυπον).

Ἐν διώρῳ ἀπὸ τῆς πόλεως Στενημάχου ἀποστάσει ἐπὶ τῆς σιερᾶς Ροδόπης ἐν μέσῳ θαλασσιανῆς θαλάσσης καλεῖται ὡρεῖται ἡ Σταυροπηγιακὴ τοῦ Μπατακίου μονή. Ἀρὺς ὡρεῖται καὶ λεῖται προκίβων, διὰ τοῦ ἡλίου. αὐτὸν μυρισματὶ καταθέλγουν τὸν ὁδοπόρον. Ὁ ὅπὸ τὴν παρῆσαν αὐτῶν σκίαν βαίνει καὶ τὸ χλοερὸν ἔσχατος πατῶν, ὅπου αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, μόλις διεισδύουσιν διὰ τῶν θαυμαστικῶν κλάδων, βλίσκουσαι, καὶ ἀκούων τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον καὶ παυσίλυτον τῶν δένδρων φύθον κατὰκαυμάναται ὑπὸ θεοῦ τινὸς αἰσθήματος. Πρὸς στιγμὴν, νομίζων, ὅτι εὐρίσκειται ἐν Λαδῶνι τινί, αἶρει τὸν νοῦν πρὸς τὴν ἐργασίαν ἀναπολὺν τοὺς εὐδαίμους ἐκείνους τόπους, τὰ ἄλλα τὴν ἀργαίαν, ἐν εἰς ἱερὸν μάντις καὶ χρησμοῦς τὰ μέλλοντα προέλεγον.

Πανταχοῦ ρύακες κρυπτόμενοι ὑπὸ τὰ γάρφα καὶ πλιν ἀναφανόμενοι χαριέστεροι, ἐπαγωγικώτεροι, διαγύστεροι περιρρέονσι. Πανταχοῦ δένδρα ὡρεῖται καὶ μεγαλοπρεπῆ τανύσους τοὺς πυκνοὺς αὐτῶν κλάδους, ἐρ' ὧν σμήνη ἡδύλων πτηνῶν ἐμφωλεύονται. Πανταχοῦ πηγὰὶ χρυσολυαῖς καὶ κρήναι διαγύεις κυλίσουσιν σιγηλῶς τὰ διαγύει αὐτῶν νάματα. Μαρμαίροντες δὲ καταρράχται ἐπὶ τοῦ πλίσσαν ῥόντους ποταμίσκου βροντοῦς ἀντηρῶντες ἀποτελοῦσι πρὸς τὴν κύκλιν ἡρεμίαν καὶ γαλήνην ζωηρὰν ἀντίθεσιν, τὴν τοσοῦτον συγχῶς παρατηρουμένην ἐν τῇ φύσει. Ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ λαοῦ καλούμενος, ὡς διαγύμενος, τὰ Βυζαντινῶν καὶ ἀναγίγας, καταπίπτει ἐξ ὕψους τριάντα περίπου ποδῶν, παρῆται, εὐδαίμοντα θέαμα τοῖς ὅμοις τοῦ παρατηρητοῦ.

Ἡ διαίτεια τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ μαγικῇ καὶ ἱερῇ ἐκείνῃ τόπῳ μεταρριπτοῦται πρὸς τὸν ἡλίου, ὅστις οὕτως ἐν μεγίστῃ σοφίᾳ καὶ ἀρμονίᾳ τὴν φύσιν ἐξωρεῖται. Μακρὰν ἔτι τῆς Μονῆς ἡ ὁδοπὸρος ἀποκαλύπτεται καὶ κλίσων τὸ γένυ ὑφ' ἧς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀναρῶντων τοῦ προφητάναντος Δαυὶδ ὁ Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.

Εἰς ἐπίμετρον δὲ, τὸ μὲν ὁ θυμὸς ἡλὸς τῶν κοινωσικῶν τῶν νεομαρμένων ἐκεῖ πρὸς αἰῶν καὶ τὰ ἡδύτατα τελετήματα τῶν περιπατῶντων ἀνδρῶν καὶ ὑπολατῶν, τὸ δὲ ὁ ἐκπρὸς κρῶτος πλάσεως, καταρρίπτοντος γηραλῶν δρῶν, καὶ οἱ ἐργαζόμενοι ἐν τοῖς ἀμπελῶσι καὶ γαίαις τῆς Μονῆς σεβάσμιαι μοναχοί, γέροντες κύπτοντες ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν ἡ νεανίαι, ὧν τὸ εὐχάρι καὶ φαῖδρον μέτωπον ἐρρυθίσαν ἐν τῇ λύπῃ καὶ ὁ πόνος, ἀπεικονίζουσι πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ παρατηρητοῦ τὴν ἀγνὴν ἡδονὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοὺς κύπους, τὴν ἐν τῇ φύσει εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ἐκ τοῦ κόσμου δυστυχίαν, τὴν καλλονὴν καὶ τὴν ἐφῆμερον τῶν ὄντων ἐπὶ τῆς γῆς ὑπαρξίν.

Ἀλλ' ἡ μονὴ αὕτη τῆς Θεοτόκου πλὴν τῆς ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν αὐτῆς ἔχει καὶ ἱστορικὴν ἀξίαν. Ἐκτίσθη τῇ 1084 μ. Χ. ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Ἀλεξίου τοῦ Α' τοῦ Κομνηνοῦ. Κατὰ τὸ ἐπὶ μαρβράνης γεγραμμένον ἐλληνιστῇ, ἱερωστῇ καὶ ἀρμενιστῇ τῆς μονῆς τυπικῶν, δύο ἀδελφοὶ Ἰβήρας, Γρηγόριος καὶ Ἀπᾶσιος, Πακουρινοὶ καλοῦμενοι, ὧν ὁ μὲν ἦτο Σεβαστὸς καὶ μέγας Δομῆτικὸς τῶν σχολείων τοῦ κράτους, ὁ δὲ μέγας Μάγιστρος τῆς Ἀνατολῆς, ἀπολαύοντες μεγίστων τιμῶν καὶ εὐνοίας παρὰ τῇ αὐτοκρατορικῇ αὐλῇ, κατενείχοντο τοὺς Πακουρινῶνας, βασιλεῖς τῆς Μολδοβλαχίας, βλάπτοντας τὰ συμφέροντα τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους.

Μετὰ τὴν νίκην ἀφέντες τὰ ἐγκόσμια καὶ τὰ ὑπολειπόμενα αὐτοῖς τῆς ζωῆς ἔτη ἀποφασίζοντες πρὸς ἐξάγνισιν τῆς ψυχῆς αὐτῶν νὰ ἀφιερώσωσι τῇ Θεῷ, ἔκτισαν τὴν μονὴν καὶ ἐμόνασαν πρῶτοι αὐτοὶ μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀπομαχίων στρατιωτῶν. Ἐπρόκεισαν αὐτὴν διὰ πολλῶν

τὸ ἀκρωτήριο εἶναι ὡς αὐτὴ αὕτη ἡ φύσις ἐξημειώρησεν αὐτὸ. Εἶναι ἄλλοις ὅτι ἡ ἀγοράστια αὐτὸ ἑταιρία ἡγεῖται ὑπερμέγας ξενονορῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν θάλασσαν ἀρχὴ αὐτοῦ ὡς καὶ ζεύγος θερπνῶν ἐπαλίων πρὸς τοῦτοις ἄλλα τινὰ κτήρια ἔδρουν ἐν διαφόροις μέρει μεταξὺ τῶν πευκῶν. Ἀλλ' ἡ τοποθεσία εἶναι ἥτοι βεβλημένη πάσης ἄλλης ἱστορικῆς καλλονῆς. Πρὸς Δ. ἐν μέσῳ τῶν στελεπῶν ὁδῶν μικροῦ κόλπου καίτνται τὸ Μόνικον καὶ τὸ κεκρυμμένον Μόντε Κάρλο· ὁπσοῦν αὐτῶν ἡ ἐντεταμένη ἀκτὴ χερσὶ πρὸς τὰ μακρὰν καίμενα ἔρη Ἐσπερίη. Ὅλοις ὁ βόρειος ὁρίζων τέλειται ὑπὸ τῶν ποικίλων κορυφῶν τῶν Ἀλπεων. Αἱ ὁροσειραὶ εἶναι ὁδονταταὶ ὡς δὲ πρίων, ἀλλὰ μετ' ὁδοσῆς μαγευτικῆς ἐνταῦθα ἀνωμαλίας!

Πρὸς Δ. τὸ ἀκρωτήριο δεσπόζει τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκτάσεως κόλπου, ἐν τῇ βαθύτῃ κορυφῇ τοῦ ὁποῦ ὡρεῖται ἡ Μαντῶν. Ἰδῶς παρίσταται ἡ ἀνατολικὴ Μαντῶν ἐν πλητταρῇ γεμερινῇ ἡμέρᾳ, ἐξημειώμενη ἐν τῇ ἀκτῇ, γαλακτιέσσῃ καὶ πορφυρῶν, γλαυκῆς ἔχουσα τὰς ἀκτῆς ἐν σχέσει πρὸς τὴν κατωτέρω πόλιν, ὅλοις δὲ μαυριτανικῇ ἀναφορικῇ πρὸς τὴν λατὴν πυρκαῖαν τῶν οἰκίων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἀρχαίαν πόλιν! Αἱ πρασινοκίτρινοι κέρατοι τῶν στεγῶν παρὰσκυλίζουσιν τὸν θεατὴν εἰς τὸ ν' ἀκούσῃ τῆς φωνῆς τοῦ μουσικῆς, ἡ εἰς τὸ θέαμα κορυφῶν ἄλλοις εἶναι συνήθως ἀνατολικῶν χαρακτηριστικῶν. Πρᾶγματι δὲ οἱ Μαυρίοι εἶχον μεταδῆ ἐκεῖ πολλὰ καταλιπόντες ἔργα. Ὁ κ. Ἀδελφικὸν Σύμβουλος, γράφων πρὸ εἰκοσθετίας, εἶπεν ὅτι εὐρίσκοντο ἀρχαῖα Μαντῶνα, ὅστινες νῦν εἶναι εἰς τὴν αἰμαλότητα ὑπὸ τῶν Μαυριτανῶν ἀραβικῶν δὲ ἄλλοις εἶναι συνήθως μέχρι τῆς σήμερον ἐν τῇ ἐπαρχιακῇ (maiois) διαλέκτῳ τῆς γῆρας.

Εἰς τοὺς Μαυριτανούς πρὸς τοῦτοις ὁφείλονται τὸ ὅτι τοσαῦτα: τῶν ὁρεῶν κορυφῶν παρὰ τοῖς ἀγρόσις ἔρσι (πολλὰ ὡρεῖται πρὸς τὸν ὁρεῶν, ὅπου καταπνέει ἡ ὑπερῆς δένδρων καὶ πάσης βλαστῆσεως) στέφονται ὑπὸ ἱερωμένων φρουρῶν καὶ ἱερῶν τετιγμένων κομμοπλῶν. Ταῦτα ἐκτίσθησαν πρὸ αἰώνων ὅλων ὡς καταφύγια τῶν ἐν τοῖς γλαυκωτάτοις τμήμασιν ἀνθρώπων, ὅπου δὲ ἐνεργάζοντο τὰ σφοδρὰ τῶν Μαυριτανῶν τεκτὴ ἐν τῇ ἑρρίοντι αὐτῶν. Ἐὰν δὲ ταῦτα χωρία εἴη στερεῶς βεβαιωμένα ἐπὶ τῶν βραχύνων αὐτῶν βίσεων, συστρέφονται δὲ καὶ περιβάλλουσι τὸ ὅρειον μέρος, πρὸς τὸ ὅπου καὶ ἔδρουνται, μετὰ τῆς χάριτος τοῦ ἐλαιοσπίνου κισσοῦ. Ὁ κ. Σύμβουλος λέγει περὶ μίαν τῶν πόλεων ταύτων, τῆς Ροκεμπέρν τὴν ἐπὶ τῇ ἀκτῇ. Ἐν τῇ ἀκτῇ ἡ γῆ καὶ τὸ ὅρειον ὡρεῖται ἡ πόλις: οἰκηκτοὶ τοῖχοι καὶ κρηνοὶ συνεκαυμάσαν, ἀλλοιωθῆναι μόνον ὑπὸ τῆς τέχνης τῶν παρελθόντων χρόνων, καὶ ἐσπεροποιήθησαν ὑπὸ τῶν αἰώνων. Ὡς ἀμφοτέρων τὰ αὐτὰ φύνται φυτὰ, στερεῶν ἐν τῇ ἐρμῇ ἐγκαταλειμμένων οἰκημάτων.

Ἀλλ' ἡ Ροκεμπέρν ὡρεῖται ἐν κοιλώματι τῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου πωτιζομένης ὁρεῖται πλευρῆς καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι ἥτοι γραμμὴ θέσεων: οἱ αἱ Κασταλλὰ καὶ ἡ Γορβίον, αἵτινες καίτνται ἐν ἀκανονίστῳ ἐλαιοειδῇ σχήματι πρὸς ὅσας κορυφῆς ἡ στέφουσι κορυφὴν τινὰ λόφου. Αἱ ἐλαιοειδῆς αὐταὶ ὅμως, κατὰ τὴν τοῦ ἱερῶν φράσιν, πόλεις εἶναι ἄρα εὐρεῖται ἀναλόγως τοῦ μεγέθους αὐτῶν. Ἀν ἡ παλαιὰ πόλις τῆς Μαντῶνος π.χ. ἐπλάτυντο καὶ διερρυθμίζετο κατὰ τὸ σύστημα τῶν πόλεων τοῦ Βορρὰ ὅπου ὡρεῖται ὡς κατελόμενα! Ὁν τρόπον ταῦν ἔδρουνται τὰ γραφικὰ ταῦτα ὁροίσματα τοῖχων καὶ στεγῶν ἐξημειώθησαν ἵνα ἴστανται ἐπὶ βάσεως, ὁμοιομορφίας τὸ σχῆμα πρὸς κῆνον σακχάρους! Πάντες ἀπεδίδονται ὅτι ἡ Μαντῶν ἀποτελεῖ ἐν τῶν ὠραιωτέρων σημείων καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν ταύτην τῆς ἀκτῆς καὶ παρῆται μὲν θερπνῶν τι διὰ τὸ ἥμισυ, οὐχ ὅμως καὶ εὐχάριστον διὰ τὴν ὁσφρῆσιν! Ἡ ἀργαίτης αὐτῆς ἀπὸ μακροῦ χρονολογεῖται. Ἀνθρώποι ἐγεννήθησαν, ἔζησαν, καὶ ἐτάφησαν ἐν τῇ μικροσκοπικῇ τούτῳ σημείῳ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐπὶ ἑτῇ, ἀγνωστον κατὰ πόσον πλεονα τῶν δέκα αἰώνων!

Τὸ ἀκρωτήριο Μαρτὲν ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος καὶ τῆς πριγκίπισσας τῆς Οὐαλλίας διὰ τὴν ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ ἡμέρῃ διαμονὴν αὐτῶν. Αἱ Α.Α. Γ.Γ. ἐμφέρισαν σεῖραν δωματίων ἐν τῇ ξενοδοσίῳ τοῦ ἀκρωτηρίου Μαρτὲν καὶ μετέβησαν. ἐκεῖ πρὸς τινὸν ἐδομαδῶν. Τὰ ὅφ' αὐτῶν καταληγθέντα δώματα κένται ἐν τῇ ἐσχατῇ τῆς δυτικῆς πτέρυγας, ἥτις προσήρτη ἐκ τὸ ξενοδοσίον ἀπὸ τοῦ παρελόντος ἔτους

καὶ ποικίλων δωρεῶν καὶ ἀναθημάτων, ὑπαγογόντες μάλιστα τῇ κυρίῳ τῇ αὐτῇ διὰ βασιλικῶν χρυσοβουλίων πᾶσαν τὴν μεταξὺ Εὐρώης καὶ Στενῆμαχου γῆραν καὶ ἄλλα τῆς Μακεδονίας τινὰ μέρη.

Τὴν 1888 διαθίριζεν ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ νέος τις στητικός, οὐτινος ἡ εὐγενὴς καὶ συμπαθὴς μορφή ἐκίνει τὸν οἰκτον καὶ τὴν συμπάθειαν ἐκείνου. Οἱ μοναχοὶ καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ μονῇ ἡγμένων αὐτῶν καὶ ἐσθόντο παρέρχοντες αὐτῷ πᾶσαν, ὡς ἡδυνάντο, περιποίησιν. Καθ' ἑκάστην βραδεὶ τῷ βράμει σὺν τὸν καταπεποιημένον αὐτοῦ σῶμα ἐπορεύετο φέρων μετ' ἐαυτοῦ βιβλίον τι εἰς τὸ πλησίον δάσος καὶ ἐκεῖ καθήμενος ἐπὶ ὕρας ὁλοκαίρους ὑπὸ τῇν παγίαν τῶν φύλλων σκίαν ἀνεγίνωσκε καὶ ἐρρέμβασε.

Διηγεῖτο μόνος ἐν τινὶ καλλίῳ, οὐτινος τὸ παράθυρον ἦτο πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου τῆς μονῆς, ὅπου κατέφευγεν, δάσκιον δὲν ἡδυνάτο νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δάσος. Ἐκεῖ οἱ κρήναι καὶ τὰ ῥόδα ἐξέπεμπον αὐτῷ τὰ ἀρώματα αὐτῶν, ἡ πολυάκλος ἀγρὸν ἐκελάδεε ἐλκύνουσα τὴν προσοχὴν αὐτοῦ καὶ ἡ ἀκακία ἐρρίπτει τὰ ἀνθή αὐτῆς ἐπὶ τῶν βιβλίων καὶ τῶν τετραδίων αὐτοῦ. Ἦνίστατο φίλος τις ἐργόμενος ἐκ φιλικπομπήσεως πρὸς ἐπισκεψάμενον αὐτοῦ προδίδει αὐτῷ μεγίστην καὶ φιλικήν χάριν.

Τὴν νέον τοῦτον ἐγνωρίσατο ἐν τῇ πόλει διδασκόντα ἐπιτυχέστατα μουσικὴν καὶ γαλλικὰ ἐν ταῖς οἰκογενείαις. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω αὐτὸν ὅπως ἦν ἀριστος φίλος μου. Ἦτο καρδία ἀνεκτίμητος. Ἦ συνέσεις αὐτοῦ καὶ ἡ εὐρύστατος, ἡ ἐγκυκλοπαιδικὴ μάθησις καὶ ἡ εἰς τὸ κλειδοκρύβαντον ἄκρα δεξιότης αὐτοῦ μὲ κατεκίχουν. Οὐδέποτε προσήλθεν εἰς διασκεδάσειν καὶ οἰκογενειακὰς ἐσπερίδας μετ' ὅλας τὰς ἐπιμονάς παρακλήσεις τῶν γνωρίμων. Οὐδέποτε ἐφοίτησεν εἰς Λέσχην. Οὐδέποτε ἐγέλατο, ἐὰν δὲ τυχαίως μετὰ τι ἐπλανήτο ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ, ἦτο μετὸν πικρίας καὶ ἄλγους.

Οὐδέποτε πρὸς οὐδένᾳ ἐξέφερε παράπονον τι καὶ ἀναπνεύσασθαι καὶ ὅμως ὁ τάλας ἔπαυσε σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. Τὴν ἔχνη τῆς δυστυχίας ἐπαύσαντο διαγεγραμμένα ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτοῦ καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς ἐδείκνυε τὴν ταύτης ἀπογοήτευσιν αὐτοῦ. Οὐδέποτε μοι εἶπε τί περὶ τῆς νεότητος αὐτοῦ, εἰμὶ μόνον ὅτι κατήγετο ἐκ Σμύρνης, ἐμορφώθη ἐν Λυκαίῳ τινὶ τῶν Παρισίων καὶ συγγενὴ οὐδένα εἶχεν. Ἀλλ' ἐκ τῶν παιδεύσεων αὐτοῦ, ἃς ἐνόησε μοι ἀνεγίνωσκε ζητῶν τὴν περὶ τούτων ἀσθενή μου γνώμην, ἐνόησα ὅτι ἡγάπη, ὡς ἀγαπῶσιν οἱ ποιηταί, ἀλλὰ... τὸ ὑποκειμένον τῆς λατρείας αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχε πλὴν ἐν τοῖς ζῶσι. Δὲν ὑπῆρχε τὸ πρῶτον αὐτῷ μόνον, οὐδὲ ἦτο πτωχός· ἐστὲναζεν ὅθεν διαρκῶς καὶ ἀνεῖ ἐλπίδας.

Τὴν ἐσπέραν ὅτε πλὴν ἀπῆλλασσέτο τῶν καθημερινῶν αὐτοῦ μαθημάτων μετὰ μικρὸν περίπατον, ὃν συνήθως περιεπλάτει παρὰ τὰς ὄχλας τοῦ παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν τῆς πόλεως σταθμὸν κεκλυμμένου ὑπὸ ἰσῶν ποταμίον, ἐπιστρέψαν οἶκαδε. Τότε ἔβλεπον αὐτόν· τότε ἐφάνετο ὀλίγον τι φαιδρός. Καθήμενος παρὰ τὸ παράθυρόν μοι ἀνεγίνωσκε τοὺς στίχους αὐτοῦ κινουμένους τὰ μέγιστα τῆς καρδίας καὶ ἐλκύνοντας τὰ δάκρυα. Δὲν ἦσαν πλαστοὶ οὐδὲ τεχνητοί, ἀλλ' ἐνέβρυντο ἐξ αὐτῆς τῆς καρδίας ἐξωτερικεύοντες τὸν ἐσωτερικὸν αὐτοῦ σάλον, τὸν ψυχικὸν πόνον καὶ ὀλίσθη αὐτοῦ. Πᾶς στίχος αὐτοῦ ἦτο δάκρυ, πᾶν ποίημα συντριβεῖσα καρδία.

Ἦ ἀνάγνωσις τούτων, ἀναφερομένων εἰς ἀποσθεσθείας ἐλπίδας, ἀποτυχόντα βουκαλισμάτα, ἐξαφανισθεῖσαν εὐδαιμονίαν, μὲταίως ἐκλαστικὰς παρακλήσεις καὶ εἰς τὴν ἐκ τῆς ζωῆς δυσθυμίαν, ἐξύψου τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ παρήγεν ἐν αὐτῷ τὴν λήθην τῶν δυστυχιῶν καὶ ἀνιών αὐτοῦ. Ἀναγινώσκων τὴν δυστυχίαν ἀπομακρύνετο αὐτῆς. Τὸ μέτωπόν αὐτοῦ ἐλάμβανε τότε ἄλλοιαν τινὰ ἔκφρασιν· ἐγίνετο εὐχαρῆς, ἱλαρός, ἀλλὰ πρὸς στίμην. Λίγηρς ἀνιστάμενος τῆς θέσεως αὐτοῦ ἐκάθισεν παρὰ τὸ κλειδοκρύβαντον καὶ πληγνύων αὐτὸν ἐξέκρινε τοσοῦτον παθητικὰς μελῶδίας, εἰς αὐτοσχεδίου εἰς ξένας· ὥστε σὺν τοῖς δακρύοις αὐτοῦ, ἔτινα χρονοῦντο ἔρπον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, συνειγνύοντο ἄκων καὶ τὰ ἔμει.

Ἐνθυμούμαι ὅτι ἐν χορῷ τινι, δοθέντι ὑπὸ τοῦ συλλόγου τῶν Κυρίων ὑπὲρ τῶν ἀπόρων· παλίων, συνένευσε νὰ παῖξῃ καὶ αὐτός ἐπὶ τοῦ κλειδοκρύβαντον μέλῃ τινά. Τὸ πλῆθος ἀνθρώπων προσεδράμειν οἱ παῖδες ὅθι ἀνεκοιμίζοντο. Ὅταν ἐπληρώσει παρὰ τὸ ὄργανον, νεκρικὴ σιγὴ ἐπεκράτησε· πάντες τρέμοντας μὲλις συνεκρατοῦντο, ὅπως ἀκούσωναι τὸν

συμπαθὲς Γλαῦκον κλειδοκρυβίζοντα. Κατ' ἄρχας ἐπληττε βραδείως τὸ ὄργανον, ὅπερ ἐξέκρινε οὐσπέσιον μελωδίαν· εἶτα ὅσον προδύρει τὸ μέλος, οἱ ρυθμοὶ τοσοῦτον ταχύτεροι ἐγίνοντο καὶ ἡ καρδία πάντων συνεσπρίγγετο. Ὅταν δὲ προσήγγισε τὸ τέλος, τὸ ὄργανον ὀμίλει, παρεκάλει, ἐστὲναζεν, ἔκλαιε συναρπάζον τοὺς ἀκροατὰς καὶ μεταφέρων αὐτοὺς εἰς κόσμον ἄλλον. Ὅταν ἐστράφη πρὸς τὸ πλῆθος, ἦτο ὠχρὸς καὶ δάκρυα κατέβρεχον τὰς παρειάς αὐτοῦ. Ἦν μέση ἐξάλλων ἐπεσημειῶν καὶ χειροκροτημάτων ἐσπεφανώθη. Ἐκτοτε ἡγάγησαν αὐτὸν πάντες.

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω αὐτόν. Πλῆπτον ἀκόμη τὴν μελαγχολικὴν αὐτοῦ μορφήν δακρύουσαν κρῖνα, τὸ μετὰ εἶμα ἐκείνο, ὅπερ ἐξέφανε τὸν σάλον τῆς καρδίας αὐτοῦ, τὸ ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς αὐτοῦ ἀνίστηκα καὶ ἀκούω τὴν ἀργυρόχρον καὶ θορυβικὴν αὐτοῦ φωνήν. Ἦ μέραν τινὰ μοι ἐπέβη τὸ ἐγκώμιον τοῦ θανάτου,

— Καὶ πρὸς τί τοῦτο; ἡρώτησα περιέργως αὐτόν. Ἦμεῖς τώρα πρέπει νὰ σκεπτόμεθα περὶ τῆς ζωῆς. Εἴμεθα νεοί.

— Ὁ ἀποθάνων, ἀγαπήτε, κινῶν τὴν καρδίαν αὐτοῦ μοι εἶπεν. Ἦ δὲ γὰρ μοι ἐκλονίσθη· δὲν πιστεύω νὰ ἴδω τὸν ἀκόλουθον αἰῶνα. Ἦγε δικαίον ὁ τοῦτο; Ἦτο παντελῶς καταβεβλημένος· ἡ ἰσχυρὰ βίη, ἡ κοιλότης τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ μεγίστη ἀδυναμία αὐτοῦ ἐξήλεγχοσαν ὅτι ἐγένετο στητικός.

Νομίζαντες ὅτι τὸ μὲν ἡ ἐξοχή, ὁ διαγυρὴς ἄλλο τῆς Ρωδοῦς καὶ τὸ χρυσόπλοον ὕδωρ θὰ ἡδυνάτο νὰ ἐπανορθώσωναι τὴν ὁγείαν αὐτοῦ, τὸ δὲ αἰ ἀπειροπληθεῖς τῆς μονῆς καλλοναὶ νὰ ἀποσθίσωναι τὴν μελαγχολικὴν αὐτοῦ, κατεπαίεσαν αὐτὸν μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας νὰ μεταβῇ εἰς τὴν μονήν. Ἀλλὰ περὶ ἡ ἀσθένεια ἦτο ἀνίατος· ἡ παράστασις αὐτῆς οὐδὲν ἄλλο ἔφερεν αὐτῷ ἢ τὴν παράστασιν τῆς δυστυχίας αὐτοῦ· τὸ φιλοπόνηρον μετὰ τῶν μεμαρκαμένων αὐτοῦ φύλλων ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον.

Μικρὸς ξύλινος σταυρὸς ἐν τῇ κήπῳ τῆς μονῆς δεικνύει τὸ μέρος ὅπου ἐτάφη. Οὐδεὶς πλέον ἐνθυμεῖται αὐτόν. Ἀπέθανε ξένος ἐν ξένη. Ἀγαπήσας ἀπέτυχε, διότι δὲν εἶχε χρήματα ν' ἀγοράσῃ τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ εὐδαιμονίαν· ἦτο πτωχός. Ἀποθάνων ἐληγεμονίῃ, διότι δὲν ἔφικε περιουσίαν εἰς κληρονομίαν καὶ ἐκτελεστέας τῆς διαθήκης αὐτοῦ, ὅπως μνημονεύσωναι αὐτοῦ· ἦτο πτωχός.

Ἦν ἦτο πλούσιος, θὰ ἔζη εὐδαίμων ἐπὶ ἔτη καὶ μετὰ θάνατον θὰ ἐμνημονεύετο. Ἀλλ' ὁ τάλας ζῶν μὲν κατασυνετρίβη, ἀποθάνων δὲ παρεδόθη εἰς λήθην. Διατὶ τοῦτο· διότι ἦτο πτωχός. Καὶ ὅμως ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης δύο μόνον πράγματα ὑπάρχουσιν, εἶναι ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέψωσι τὴν ἰσότητά μετὰ τῶν πλούσιων καὶ πτωχῶν· δύο μόνον, τὰ ἄκρα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὁ ἔρως καὶ ὁ θάνατος.

Μεγάλοι ἢ μικροὶ πρέπει νὰ ὁποσῶσιν ἀπολύτως τὰ δύο ταῦτα. Πᾶς ὀνητὸς ὀφείλει ν' ἀγαπήσῃ· πᾶς ὀνητὸς ὀφείλει ν' ἀποθάνῃ. Ὁ ἔρως καὶ ὁ θάνατος ἔχουσι περιεργὰ τὰ ἐπικυλῶντα. Ὁ ἀγαπῶν αἰσθάνεται ἐαυτὸν ἰσχυρόν, ἀλλ' ἡ ἰσχυρία αὐτῇ καθιστᾷ αὐτὸν ἀδύνατον. Ὁ ἀποθνήσκων, πλούσιος ἢ πτωχός, εὐερίδης ἢ δυσερίδης, εἶναι μέγας· ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦτο πρέσβεται ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλὴν ἐν τοῖς ζῶσι.

Ὁ ἔρως καθιστᾷ πάντα χαρίεντα, θυμηδὴν· εἶναι εὐτυχία καὶ ὅταν ἀκόμη ὑπάρχῃ δυστυχία. Ὁ ἀμοιβαῖος ἔρως ἐξαιεῖται τὸ πᾶν κατὰ τὴν ὕψος τῆς ἐρωτικῆς διαχύσεως δύο λατρευομένων· πλασματῶν τὸ πᾶν ἀποδίδονται, κῶποι, λῦποι, ὀλίφαι, συμφοραὶ ἐκμηδενίζονται. Τοῦτο ἰδὼν ὁ ὅς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῖς πᾶσιν ἀνεξαιρέτως, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι.

Ὁ θάνατος καταστρέφει τὸ πᾶν· τὰς ὀλίφαις, τὴν τύψιν τοῦ συνεπιδότος, τὸ πνεῦμα... Ὅσον πτωχός καὶ ἂν ἦ τις, ὁ θάνατος καὶ ὁ ἔρως ἀναγκάζουσιν αὐτὸν νὰ ὑπακούσῃ. Ὅσον μέγας ἢ πλούσιος καὶ ἂν ἦ τις, ὁ ἔρως καὶ ὁ θάνατος ἀρνοῦνται νὰ ὑπακούσωναι αὐτῷ. Λύπη εἶναι ἡ μεγάλη ἰσότης, παρεχόμενη ὑπὸ τῆς φύσεως, ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ, ὑπὸ τῆς ζωῆς. Ἐν αὐτῇ γεννιόμεθα καὶ ἐν αὐτῇ ἀποθνήσκουμεν.

Ἀλλὰ τί βλέπομεν; διατὶ τὰ ἱερὰ ταῦτα πράγματα μετεβλήθησαν; Ἐκεῖ ὅπου ἡ φύσις διώρισε τὸ δίκαιον, ὅπου ὁ Θεὸς ἐδώρησε τὸ ἴσον, ἐκεῖ ὅπου κατὰ τὴν δημιουργίαν ὁ πλάστης ἠθέλησεν ὁ πτωχός νὰ ἦ ἴσος εὐτυχής, ὡς ὁ πλούσιος, ὅπου ἐκρίνεν ὁ πτωχός νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ἀξίαν πρὸς τὸν πλούσιον, διατὶ ὁλοκληρῆται αὐτοῦ, παραγ-

κονίζεται· διότι... διότι οἱ μὲν πλειστηριάζουσι τὸν ἔρως, οἱ δὲ τιμολογοῦσιν, ὡς ἐμπόρευμα, τὸν θάνατον.

Κατὰ τὸν θάνατον διακρίνουσι κηδεύς καὶ νεκρώσιμος ἀκολουθίας διαφόρους. Ὁ μὴ ἔχων χρήματα δὲν δύναται κατὰ τὴν κηδείαν αὐτοῦ, ὡς ὁ πλούσιος, νὰ ἔχῃ τὸν αὐτὸν κρημὸν ἐξαπτεργῶν, λαμπάδων, στεφάνων, ἱερῶν, λόγους ἐπικηδείας τε καὶ ἐπιταφίους, τὰς αὐτὰς σελίδας εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν καὶ τὸν αὐτὸν καπνὸν τοῦ αὐτοῦ θυμιάματος.

Ἦπὶ ὅρας ὁλοκλήρους ὁ πλούσιος ἐν τῷ ναφ, ἀπὸ πρότερον πομπῶδως περιεχθὴν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, καιναιζούσης μουσικῆς καὶ ἐκλαμπρίζουσιν τῶν ψαλτῶν, ὑρίσεται τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν. Ἦν τῷ μέλλοντι δὲ μετὰ ταῦτα ἐπὶ ἀποστείῃ χρημάτων παρὰ τῶν κληρονόμων· ἡ συγγενὴν αὐτοῦ ἱερεὺς καὶ ἀρχιερεὺς συγχύματα εἰ μὴ καθ' ἑκάστην ἀνοθεῖν τοῦ τάφου αὐτοῦ ἀναγινώσκουσιν εὐχὰς καὶ δοξολογίας καὶ δύνανται τοῦ ὑψίστου καὶ μετὰ δακρύων μάλιστα, ὅπως καταπείθῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηνῇ δικαίων· ἴσως ἂν ἐξηρτῶτο ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Θεοῦ θὰ ἔπαυον αὐτὸν εἰς τὴν παραδείσον ἱρίζοντες· αὐτῷ καὶ μέρος κατέδωκεν ἀναλόγως τῶν χρημάτων, ἃ λαμβάνουσιν.

Ἀλλὰ διατὶ λέγω ἴσως; μήπως κατὰ τὴν μεσαιῶνα ὁ Πάπας καὶ ὁ κληρὸς αὐτοῦ δὲν συνεχώρουν τοὺς ἀμαρτάνοντας πέμψοντες αὐτοὺς μετὰ θάνατον εἰς τὴν παραδείσον διὰ τῶν ἐπὶ χάρτου ἀράσεων, ἃς παρεῖχον αὐτοῖς ἐπὶ χρήματι; Μήπως καὶ αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι τότε δὲν ἐξηγήρασαν διὰ τοῦ χρυσίου τὰ πληγμελήματα αὐτῶν λαμβάνοντες· παρὰ τοῦ Πάπα τοσαύτας ἀράσεις ἀμαρτιῶν, ὅσα καουρηγμένα διέπραττον καὶ οἰκοδομοῦντες αὐτοῖς μέγαρον ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τοσοῦτον πολυτελεστέρα καθ' ὅσον πλείονα χρυσὴν παρεῖχον τοῖς ἀντιπροσώποις τοῦ Χριστοῦ; Παντοδύναμον χρυσίου, τί ἔπραξας καὶ τί πράττεις!...

Ὁ πτωχός παρὰ τὸν τάφον αὐτοῦ ἢ ἐν τινὶ ναύκῳ μετ' ἀνάγκην εἰκοσι μόνον γραμμῶν ἀκολουθίας ἀρῶντος καὶ σιωπηλῶς θάπτεται. Καὶ αὐτός ὁ ἱερεὺς κατὰ τὴν κηδείαν τούτου φέρει τὴν καθημερινὴν αὐτοῦ ἐνδυμασίαν ἢ ἀπλῶς ἄκων πατραρχίον φοιτῶντος ὅστις καὶ τῶν ἐνδυμάτων. Ἦνπὶ δὲ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ πλουτοῦ οἱ ψάλλα στεντορεῖα τῇ φωνῇ κραυγάζουσιν· Ἀίνοντα αὐτοῦ ἡ μνήμη, ἐπὶ τοῦ πτωχοῦ οὐδὲ ἄρα τούτου λέγεται· καὶ δικαίως διότι ἡ μνήμη ἐξαρτᾷται ἐκ τοῦ χρημάτων.

Ὁ ἐπὶ τῆς γῆς εὐτυχής, ὁ πλούσιος θὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ καθ' ἑκάστην στιγμὴν θυμίαμα, ἀνθή, κόλλυβα καὶ μαρμαρίνας στήλας μετ' ἀναλόγων ἐπιγραφῶν θὰ δεικνύσιν τὴν θέσιν ὅπου ἐτάφη. Ὁ πτωχός θάπτεται ἐν τινὶ ἀποκέντρῳ τοῦ νεκροταφείου γωνίᾳ καὶ σταυρὸς τις ξύλινος μόλις διακρινόμενος μετὰ τῶν ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιβλαστώντων χόρτων δεικνύει τὴν θέσιν, ὅπου ἐτάφη. Κοινωνικαὶ συνήθειαι κατέστησαν τὴν ἐν τῷ θανάτῳ ἰσότητά λέγουσαι· Ἦτω γὰρ, ὅς ταφῆς ὡς ὀνησιμαῖον· πλούσιος, ἐν ἀρώμασι καὶ εὐλογίαις.

Κατὰ τὸν ἔρωτα διακρίνουσι κοινωνικὰς τάξεις καὶ βαθμοὺς. Ὁ πλούσιος κατέχει τὰς ἀνω βαθμίδας ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὁ πτωχός τὰς κάτω· ἀδύνατον ὅστις ν' ἀνίστη εἰς τὸ ὕψος τῆς θέσεως τοῦ πλουτοῦ. Αἱ ἀρεταὶ καὶ ἡ ἀτομικὴ ἀξία παραγκονίζονται, ὁ πλούσιος ἐκτιμᾶται. Προκειμένου περὶ ἐκλογῆς μετὰ χρυσοῦ ἀνδραπόδου καὶ ἀνδρὸς ἐξέφρονος· προτιμᾶται τὸ πρῶτον.

Ἦγάπησας πλουτοῦ κόρη, ἡγαπήθης, συνέδεσας τὴν ζωὴν σου μετὰ τῆς ἐκείνης· καλῶς. Εἶσαι πτωχός; ἀδύνατος ἢ εὐδαιμονία σου· τὸ συνοικεῖον ἀντίκειται ταῖς βουλαῖς τοῦ πατρὸς ἐπιζητοῦντος χαρίεντον ἀριστοκράτην, εὐγενῆ, δηλαδὴ πλούσιον. Δύναται ὅμως αὐτός νὰ ἦ καὶ ζῶν, βαρβαρὸς, μηδεμίαν ἔχων δυνάμενος ἐνώπιον ἀνθρώπων ν' ἀθροίσῃ. Ἐχει χρήμα; τοῦτο ἐξευτενίζει τὸν ἄνδρα. Καθιστᾷ αὐτὸν σφοδρὸν, πολυμαθῆ, εὐλογώτεον κατὰ τὸ ἔχει γρόσσα, ἔχει γλώσσα, ἔχει φλωρὰ, ἔχει θωρίδα. Ἦ κόρη θυσιάζεται εἰς τὸν βωμὸν τοῦ χρυσοῦ, ἢ εὐδαιμονία αὐτῆς καταστρέφεται, ὁ δὲ νέος δυστυχεῖ, διότι ἦτο πτωχός.

Κόρη πτωχὴ ἡγάπησε νέον πλούσιον; γίνεται σῶμα τοῦ ἔρωτος αὐτῆς· ὁ πλούσιος ἐκμεταλλεύεται αὐτήν. Σύντομος νὰ γείνη αὐτοῦ εἶναι ἀδύνατον· εἶναι ἀγενής, ἀσημος, διότι εἶναι πτωχὴ. Ἦ εὐγενεὶα δὲν ἔρχεται ἐν τῇ ἐργατικῇ τῆς καρδίας καὶ τοῖς εἰδικρινέσι αἰσθήμασι, ἀλλὰ κρύπτεται ἐν πολυτελείᾳ μεγαρίαι καὶ πολυταλάντοις σισύραις! Κοινωνικαὶ προλήψεις! Εὐδοκίμετ ὁ πλούσιος, διότι εἶναι πλούσιος· κα-

ταπυντρίβεται δὲ ζῶν καὶ παραδίδεται εἰς λήθην ἀποθάνων ὁ πτωχός, διότι εἶναι πτωχός.

Ὅλγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γλαύκου μετέβην εἰς τὴν μονήν, ὅπως ἴδω αὐτόν. Ὁ δυστυχὴς εἶχεν ἤδη ἐντελῶς μεταβλήθῃ. Ἦ ἀπένεικα ἐκείνου τὰς παρειάς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐμαρτύρησαν. Ἦ πελιδνὸν χρῶμα αὐτοῦ, τὰ ἀναμικτὰ χεῖλη καὶ αἱ ἰσχναὶ γαῖρες καθίσταν αὐτὸν ἀγνώριστον· ἦτο αὐτὸς ἑαυτοῦ, ἦτο πολὺ τελλεμένος καὶ πόρινα δάκρυα κατέβρεχον τὰς παρειάς αὐτοῦ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκάθητο ἐγερθεὶς ἐκ τῆς κλίνης ἐπὶ παρῶας ὄρας παρὰ τὸ παράθυρον. Ὁ ἥλιος τοῦ φθινοπώρου ἐπιχαρίτως ἐπὶ τῶν δένδρων τοῦ κήπου ἐκτόπιζε τὰς ἀκτίνας αὐτοῦ, τὰ δὲ ὠρὰ καὶ μεμαρμμένα φύλλα ἔτρεμον εἰς τὰ ἄκρα τῶν κλάδων καὶ ριπίζονεκα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κατέπιπτον. Ἦτο κεκαλυμμένος διὰ ἐρυθρὰς χλαίνας, ἀντιθεῖν πρὸς τὴν πελιδνὴν αὐτοῦ μορφήν ἀποτέλειν. Μὲ προσεδίξατο μετὰ κρητὰς ἀνεκλήθητο, μοι εἵτερον ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ὡς νῆπιον πρὸς τὴν μητέρα, καὶ με παρεκλήετε νὰ καθίσω παρ' αὐτῷ. Ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ ἔκειτο συλλογὴ τις ποιημάτων τοῦ ἀειμνήστου Δημητρίου Παπαρηγοπούλου.

— Ἰδοὺ, μοι εἶπε διακινητὸς ὑπὸ ἰσχυρὰς βροχῆς καὶ διὰ σιγῆς φωνῆς, ἰδοὺ ἀληθὴς ποιητής, ὅπως λυριζέται.

Ἦρξεν δὲ ἀπαγγέλλων τὴν ἐξῆς στροφὴν ἐκ τοῦ ποιήματος «Ὁρφέως».

Τόσαι νῆαι... καὶ ἐκείνη
ἐπρωπε νῦν τελευτήσῃ;
ἦρμοξε πατὴρς λιθίνην
εἰς τοσαύτην καλλοινίαν;
εἰς αὐγὴν ἑσπρινίην
διατὶ νὰ ἀπανθίσῃ;

Ἀπεκάλυψε αὐτὸν νὰ ἐκκολούθησθαι ὁλῶν ὅτι πᾶσαι. Ἦμῶντα αὐτῷ περὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ φιλολογικῶν ἔργων. Μεγάλως εὐηρεστέτο ἀκούων τὰς ἐν τῇ φιλολογίᾳ προόδους. Ἦρμηνευσεν εἰς αὐτῷ τὰς διαφόρους περὶ ὑπαντιμετοῦ θεωρίας καὶ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ πρὸς θεωρητικὴν διαφόρων ἀσθενειῶν.

— Ἐξείρεται, εἶπεν· ἐννοῶ μεγάλα ἴδια· μεγάλα πνεύματα. Οἱ Κύριοναῖοι ἐργάζονται.

Οὐδὲν ἀνέφερε περὶ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ· οὐδὲν παρήκονον διὰ τοὺς πόρους αὐτοῦ. Σιγῇ μετὰ ταῦτα ἐπαράτησε, καθ' ὅν ὁ τάλας ἰδοκρεν. Ἦτος, διότι θὰ ἐγκατέλιπε μετ' ὀλίγον χρόνον τὴν γῆν· ἴσως, διότι θὰ ἐπορεύετο εἰς τὸν οὐρανὸν πρὸς συνάντησιν τῆς ψυχῆς ἐκείνης, ἢν πάντοτε εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Ἦξήθησα ν' ἀπασχολήσω αὐτόν· ὅθεν ὤμειλιστα αὐτῷ περὶ τῆς γαλλικῆς φιλολογίας, ἢς ἦτο κάτοικος, καὶ περὶ τῆς προτέρας συνδιατριβῆς ἡμῶν. Μοι ἀνέφερε τὰ ὄνόματα τότε κατὰ πρῶτον τῶν ἀποθανόντων συγγενῶν αὐτοῦ, μετὰ τῶν ἰσίων ἐξέφυγε καὶ τὸ ὄνομα Κόρη. Ἦς ἐν ἐκστάσει δὲ διατελὼν, ἐπιβόρυνεν.

— Ὡς πόσον με ἡγάπα, πόσον ἡγάπων τὸ ὄρατον ἐκείνο ἄνθος... ἐμαρμάνθη... ἐξεφυλλίσθη.

Ἀφῆκε αὐτῷ τὴν γλυκεῖαν ταύτην αὐταπάτην, μηδὲν δὲ διακόψας αὐτόν. Εἶτα ἐξηκολούθησε μετὰ ἐντονιωτέρας φωνῆς οἶον διαλεγόμενός τι.

— Ὁ πατήρ αὐτῆς δὲν ἔσπερε νὰ με ὀνομάσῃ χαμνὸν αὐτοῦ... Πόσον θὰ μετενόησεν εἰς αὐτὸν! Ἀλλὰ τί ὠρλήσεν ἡ ἄκαιρος μετάνοια αὐτοῦ;... Ἐκείνη... ἀπέθανε...

— Γλαῦκε, ὁ ἀποθάνων, μοι ἔλεγε περιπτουσιμένη με καὶ περιλούσουσα διὰ τῶν θερμῶν δακρύων κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμῶν συνάντησιν. Ὁ πατήρ μου εἶναι σκληρός... Εἶδες αὐτόν... παρεκάλεισας καὶ σὺ... Ἐφάνη καὶ εἶναι ἀκαμπτος... Σὲ ἀπεδίωξε βαναυσίως... Σ' ἐξέλαθεν ὡς τρελλόν... Παρεκάλεισας καὶ ἐγώ... ἔκλαυσα καὶ ἡ μήτηρ μου... ἡ καλὴ μου μήτηρ καθικέτευσεν αὐτόν... εἶναι τεταψωμένος ὑπὸ τοῦ πλουτοῦ... Οὐδὲν ἄλλο μοι μένει τώρα ἢ ν' ἀποθάνω ἐκ λύπης...

— Μὴ, Κόρη, ζῶθι πρὸς χάριν μου· μακρὰν σου θὰ ζῶ πρωτεύμενος ὑπὸ τῆς ζωῆς σου... Ἐὰν ἀποθάνῃς, τετέλεσται... Ἀποθνήσκω καὶ ἐγώ,...

« Δὴ συγκινημένης τότε φωνῆς μοι ἀπήγγειλε τῆς ἐξῆς στραφάς ἐκ τοῦ «Ορφέως» τοῦ Δ Παπαρηγοπούλου, χαρακτηριζόμενος ἄριστα τὴν ἀπέλιον κατὰστασιν, ἐν ᾗ διετέλει ἕνα καὶ τῆς αὐστηρότητος καὶ ματαιότητος τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

Τώρα τ' οὐρανοῦ τὸ ὄμμα
ψιμένται χωρὶς ἀστέρων·
εἶναι τ' ἄνθι χωρὶς χροῖα
χωρὶς ἥρωα, ὦχρόν
καὶ πρὸς αἶναι φθορῶν
ἢ γαλῶν τῆς ἀσπέρως.
Καὶ ἡ ἀνδρῶν ματαίως
καλαδεῖ ἐρώτων ἔστι·
μᾶλλον προχωρεῖ ἡ βῆς
διαγυῖς καὶ ἡ ἀρά·
δὲν αἰσθάνεται, δὲν βλέπει,
δὲν ἀκούει μὴ νεοῖ.

« Δὲν ἴδον ἦτο ἡ πόλις κατὰ τῆς θελήσεως τοῦ πατρὸς αὐτῆς· τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος αὐτῆς ἦτο παῖτον τοῦ ἀπαιτουμένου ὑπὸ τῆς ἐστῆς· κατέφλεγεν ὅταν αὐτὴν. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκ Σμύρνης ἀναχώρησίν μου ἐν Ἀθήναις ἔλαβον τηλεγράφημα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Μὲ προεικέλει ὅπως αὐτὸν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. «Ἐρεῖξ, ἀλλ' ἦτο πλέον ἔργον. . . . Μάτην ἐξήτει συγγνώμην ὁ πατὴρ καλῶν παρ' αὐτῆς. . . . Μάτην ἔκλειον καὶ ἐκκλῶν αὐτὴν διὰ τοῦ ὀνόματος. . . . ἡ φωνὴ μου δὲν ἐγαλβάνισεν αὐτὴν, ὡς ἄλλοτε. . . . οἱ ὁλοσυρμὸι τῆς μητρὸς δὲν ἀνίστασαν αὐτὴν. . . . Ἦτο νεκρά. . . . Ἦ ψυχὴ αὐτῆς ἀνίστατο ἥδη ἐν τῇ σφρανῇ. . . . Ἀπέθανε. . . . »

Ταῦτα λίγων ἀπενομήθη.

Πάσπων τὸν ἄρματον αὐτοῦ ὄνυκτον προέτεινε αὐτῷ, ὅτε ἐξύπνησε, νὰ μεταφέρω αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν.

— Ἀγαπητέ, μοι εἶπε, διατί τοῦτο; δὲν ἐλπίσω νὰ ζήσω ἐπὶ πολὺς ἡμέρας; ἔτι ἐπιθυμῶ ν' ἀποθάνω ἐνταῦθα ἐν μέσῳ τῶν βιβλίων μου καὶ νὰ ταῦθ' ἔκωξ ἐν τῷ κήρῳ ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς περιηγμένης μου ἀκακίας. Διατί νὰ ἐκθάλωμαι εἰς τοὺς φίλους φροντίδας καὶ μερίμνας περὶ τῆς κηδείας μου; Εἰς ἱερὰ ἐνταῦθα καὶ ὁ τάφος ἀρκεῖ. Ἐπιθυμῶ τὴν ἡρεσίαν. . . . τὴν αἰώνιον ἡρεσίαν. . . .

Ἡδὲ προῖξ δέκωκε τὸν λόγον αὐτοῦ.

Μετὰ δέκα ἡμέρας διὰ τινος κομιστοῦ ἐλθόντος ἐκ τῆς μονῆς ἔλαβον παρὰ τοῦ ἱερομένου ἐπιστολὴν ἐν ᾗ μοι ἔγραψεν.

« Ἀγαπητὴ ἀδελφὲ Μ,

« Μετ' ἄλλους ψυχῆς ἀναγγέλλω ὑμῖν ὅτι ὁ φίλος ἡμῶν καὶ ἀγαπητὸς ἡμῶν Ἰωάννης παρῆλθε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ χθὲς τὴν ἑσπέραν καὶ σήμερον ἐτάφη ἐν τῷ μέρει ὑπερ' ὑπέδειξε. Συμφώνως τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ θελήσει πέμψω ἡμῖν τὰ βιβλία καὶ τὰ χειρόγραφα αὐτοῦ. Ἀπέθανε νηρέως καὶ ἡμῶν μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ στιγμῆς. Δέσθε ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφὴ Ἰωάννης
Παρθένιος.»

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 29 Φεβρουαρίου 1892.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

IX.

Ὁ ἰατρός εἶχε διατάξει ἀπόλυτον ἡσυχίαν διὰ τὴν κυρίαν Βρίε, ἣν, ἄλλως τε, ἥλπιε νὰ ἰδῇ ἐγειρομένην τῆς κλίνης ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν. Καὶ οὕτως, ὡς εἶχε καθήκον, εἰδοποίησε τὴν

κυρίαν Ριχάρδου περὶ τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχεν, ἐπίσης δὲ καὶ ὅλον τὸ ἐν τῷ μεγάρῳ προσωπικόν, ἐξεπλήγη δὲ ἐπὶ τῇ τάξει καὶ ἡσυχίᾳ ἣν πέριξ αὐτῆς ἐσπεῖρεν ἡ σταθερὰ καὶ γενναία ἐκείνη ψυχὴ.

Ἐκυβέρνηα ὡς πλοίαρχος τὸ πλοῖόν του, ἄνευ κρούτου καὶ κλονισμῶν, μετ' εὐμενοῦς ἀξιοπερίεας, ἥτις δὲν ἐπέτρεπεν ὅμως λάθος. Εἶχεν ἀποφασίσει ὅτι αὐτὴ μετὰ τοῦ Ζαφφὲ ὅα διενυκτέρευον ἐναλλάξ παρὰ τῷ ἀσθενεῖ, ὅπως ἔχουσι δυνάμεις διὰ τὴν πάλιν, ἥτις ἠδύνατο νὰ παραταθῇ ἐπὶ πολλῷ, ὡς πρὸς τὸ παρὸν δὲ δὲν ἐκρινεν ἀναγκαῖον νὰ προσφύγῃ εἰς τὰς ἀδελφὰς τοῦ ἑλίου, ἐπιφυλασσμένη νὰ πρῶξῃ τοῦτο ἐν ἀνάγκῃ. Ὁ φόβος τῆς μεταδοτικότητος τῆς ἀσθενείας, ἣν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἑλίου ὅα περιεφρόνου, ἦν ἀκούωντος ἐρριζωμένος ἐν τῷ πνεύματι τῆς Ὀδῆας, ὥστε νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν ἀλλων παρὰ μόνον τὴν ἑαυτῆς.

Ἦ μόνη καὶ μεγάλῃ δυσχέρεια ὑπῆρξεν ἡ μὴ ἐγκαίριος προεπιστολήσις τοῦ Ριχάρδου.

Ἀδύνατος ἦν ἡ ἀπόλυτος σιγὴ, ἐπομένως περιωρισθῇ εἰς τὸ νὰ γράφῃ αὐτῷ ὅτι ὁ Ἐδμύνδος προσβληθεὶς ὑπὸ ἐξανθηματικῷ πυρετοῦ, μετηνέχθη εἰς Πινόν, ὅπου ἔμενε καὶ αὐτὴ ἀναμνηστικὰ τὴν ἀνάγκωσιν αὐτοῦ. Τὸ πρῶγμα ὑπὸ τὸν τύπον τοῦτον παρυσιασθὲν εἶχε τὴν μορφήν συνήθους γεγονότος.

Ἀληθὲς μήτηρ, δὲν ἤθελε διατάξει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν. Ἦ ἤθελε προσκαλέσει τὸν πατέρα ἁμέσως, ἐν ᾗ ἠδύνατο αὐτὴν ὑπὸ σχυρὸν νὰ φέρῃ τοσοῦτον βάρος μόνη, ἡ ἤθελεν ἀναδεχθῇ μόνη ἅπασαν τὴν εὐθύνην γινώσκουσα ὅτι, ἐτιθήτο καὶ ἄν συνέβαινε ὅα ἐδικαιοιογετο πρὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς.

Ἦ Ὀδῆα δὲν εἶχεν οὐτε τὴν αἰσθημὰ ὅτι δύναται νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ πᾶν, οὐτε ὅτι ἠδύνατο, χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον ἐπιπλήξεως, νὰ διαταράξῃ τὸν σύζυγον αὐτῆς ἐν τῇ σπουδαίᾳ αὐτοῦ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ἀποστολῇ. Σὺν τούτοις δὲν κατενόει τὴν σοβαρότητα τῆς θέσεως τοῦ Ἐδμύνδου καὶ ὅπως πάντες οἱ ἰσχυροὶ ἔχοντες τὸ πνεῦμα, ἐκ φόβου μὴ φανῇ πρὸς αὐτὴν ὑπερβολικὸς ὁ κίνδυνος προσεπέλκει νὰ ἐλαττώσῃ τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ ἀπέναντι ἑαυτῆς. Ἐπὶ πλέον, οὐδέμιν ἔχουσα πείραν τῶν ἀσθενειῶν τῶν παιδίων, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῶν νέων αὐτῆς καθηκόντων περιέπεσεν εἰς ἔκτακτον τρέμον, ἡ δὲ διαβεβαιώσις τοῦ ἱατροῦ ὅτι τὰ πρῶτα συμπτώματα δὲν εἶχον τί τὸ πρῶγματι ἐπιρροὴν καὶ ὅτι ὁ ἀληθὲς κίνδυνος ὅα ἐξέδηλοῦτο ἀκαλύπτως, ἔφεραν αὐτὴν εἰς σημείον ὥστε νὰ ἀπολέσῃ πᾶσαν πραγματικὴν συναίσθησιν τῶν πραγμάτων.

Καὶ ὅμως τὸ κακὸν ὑπῆρξε χειρότερον παρ' ὅτι ὑπετίθη κατ' ἀρχάς. Ἦν εἶδος μαύρης εὐλογίας ἡ ὅποια παρεμύρφου ὁλοσχερῶς τὸν παῖδα καὶ προσέβαλλε τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ διὰ τοῦ τρομερωτέρου τρόπου. Διετέλει ἐν διηγεῖται ἐρεθισμῷ, ἄλλοτε μὲν προσκαλῶν τὴν προμήτορα αὐτοῦ διὰ παιδικῷ ὅλως ὕψους παρὰπνοῦ, ἄλλοτε πάλιν ὡς φρενοβλαβὴς καὶ προσπαθῶν νὰ ἐγερθῇ διὰ τῆς βίας τῆς κλίνης ἐν ᾗ ἡ μάλιστα συνεκράτει αὐτὸν ὁ Ζαφφὲ. Ἐν τούτοις πᾶσα κίνησις ἦν δι' αὐτὸν βόσσανος. Τότε ἐκάλει τὸν πατέρα του, τὸν Ζαφφὲ, τοὺς ἐν τῷ λυκαίῳ καθηγητάς, ἄλλοτε μὲν παρακαλῶν, ἄλλοτε δὲ ἐπιτάττων αὐτοῖς νὰ λυτρώσασιν αὐτὸν ἐκ τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες ὑπέβαλλον αὐτὸν εἰς τοσοῦτον ἀνυπόφορα βασανιστήρια.

Εἶτα ὁ ἐγκεφαλικὸς ἐρεθισμὸς ἐξεντλήθη διεδέχθη αὐτὸν τρομακτικὴ ἀρασία, διακοπτομένη ἐνίοτε ὑπὸ γογγυσμοῦ. Τὸ πρῶτον δὲ νῦν ἀφ' οὗτου ἀπώλεσεν αὐτὴν ὁ Ἐδμύνδος ἐκάλεισε τὴν μητέρα του.

Ἀρχ' γε αἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀνῆλθον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἐν τῷ κλύδων ἐκείνῳ τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ; Ὅτε διὰ πρώτῃν φοράν ἐπρόφερε τὴν λέξιν ἀμαμμά, ἡ Ὀδῆα ἐρρίγησεν ὁλόκληρος.

— Μαμμὰ, νερό! ἔκραξεν ὁ παῖς, ὡς, ὅτε νήπιον ὄν, ἔκραξε κατὰ τὰς νύκτας ἐν τῷ λίκνῳ αὐτοῦ.

Ἦ Ὀδῆα ἔφερε τὸ ποτήριον εἰς τὰ καίοντα χεῖλη, ἀπερῆπεν ἀπλήστως.

— Μαμμὰ πονῶ! ἐξηκολούθησεν ὁ παῖς καὶ τὸ παράπονόν τοῦτο ἀνέλεε παλλάκις εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ.

Ἦ Ὀδῆα, ὡς ἀπολειθωμένη, ἔμενε ἀκίνητος πρὸ τῆς κλίνης ἐνθα ἐκείτο ὁ ἐχθρὸς αὐτῆς, ὁ ἐχθρὸς τῆς εὐτυχίας αὐτῆς.

Πᾶσαν ἥτο ἰσχρὸς, μέλας, φοικαλέος τὴν ὄψιν, ὁ ὥραιος ἐκεῖνος παῖς, ὅστις κατεφρόνει αὐτὴν ἀπὸ τοσοῦτων ἐτών! Μία μόνη παρηγορία ὑπέλειπετο. Διαρκούσης τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ, ὁ Ἐδμύνδος οὐδέποτε ὤμιλῃσε περὶ αὐτῆς, οὐδέποτε, οὐδέ κατὰ τὰς χεῖρας στιγμὰς τῆς ἡλιθιότητος αὐτοῦ, ἐξήνεγκεν ὑπαίνυμνόν τινα περὶ ἐκείνης, ἣν ἀπεκάλει κυρίαν.

— Μαμμὰ! εἶπεν ὁ ἀσθενὴς παῖς διὰ τόνου παρακλητικῷ, τὸ κεφάλι μου καίει! ὦ! πόσον μὲ πονεῖ!

Βροδέως, ὥσαι ὑπὸ μαγνίτου ἐλαομένη ἡ Ὀδῆα ἔκλεινε πρὸς τὴν κλίνην. Ἐλᾶχιστον διάστημα εἶχε μένει λευκόν, ἔδυκτον ἐν τῷ ἀγνωρίστῳ πλόν καταστάσιν μετώπῳ, τὸ μέρος δ' ἐκεῖνο παρετῆρει ἡ Ὀδῆα μετ' ἀπληστίας ζήλοτύπου. Ὀλόκληρος ἡ καρδία αὐτῆς ἐξέχετο πρὸς τὸν παῖδα ἐκείνον, ὅστις πιθάνως ὁ ἀπέθνησκε, τότε δὲ ἐνόησε πόσον ἡγάπα αὐτόν.

Ναί, ἡγάπησε τρομερῶς, μετὰ πάθους τὸν πρωτότοκον τοῦ συζύγου αὐτῆς, αὐτὴ, ἡ ὅποια δὲν ὅα ἰγνέτο ποτὶ μήτηρ. Ἦ φωνὴ τῶν σπλάχνων αὐτῆς ὕψουτο πρὸς αὐτόν, ὡς ἡ φωνὴ τῆς δειψῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ἐν ᾗ ἀφωνος παρετῆρει αὐτόν, ἡ καρδία αὐτῆς ἔκραξε, «τέκνον μου!».

Τότε προσκλίνουσα πάντοτε πλειότερον, ἐπλησίασε μέχρι τοσοῦτου βαθμοῦ ὥστε τὰ χεῖλη αὐτῆς ἤγγισαν τὸ λευκὸν ἀπαμεινῶν διάστημα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἔμειναν προσκακολλημένα.

Ἦτο ὁ δεύτερος ἀσπασμὸς, ἐν ἐπιθετῇ ἐπὶ τοῦ ἀτιμῆσσου ἐκείνου μετώπου. — Τὸν πρῶτον ὁ Ἐδμύνδος τὸν εἶχε σπογγίσει διὰ τῆς περιχειρίδος αὐτοῦ. — Ἀνηγέρθη ὅμως ἐξαίφνης ἐντρομος, ἐπὶ τῇ σκέψι ὅτι πιθάνον νὰ τὴν ἐνόησε, νὰ τὴν ἠσθάνη καὶ ἐπομένως νὰ ἀποβῇ αὐτὴν μετὰ βδελυγμίας. . . . Ἐπίσης ἐσκέφατο ὅτι πιθάνον νὰ προυξένησεν αὐτῷ πληγὴν τινα καὶ οὕτω νὰ διεγερθῶσιν αὐτῆς οἱ δαίμονες τῆς ἐγκεφαλικῆς ταραχῆς, οἵτινες μολὶς καθυπνίσθησαν!

— Μαμμὰ, ἐπανελάθεν ὁ Ἐδμύνδος, ὕψων μετὰ κόπου τὰς δύο χεῖρας, μαμμὰ, φίλησέ με ἀκόμη!

Δὲν ἠδυνήθη τότε ἐκείνη ν' ἀντιστῇ. Οἱ βραχίονες τοῦ παιδὸς κατέπεσαν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς, ἥτις ἐσφίξεν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς τὴν καταπινομένην κεφαλὴν ἀσπασμένη αὐτὴν καὶ λαμβάνουσα εἰς ἀντάλλαγμα ἀσπασμὸν τοῦ παιδός. Μετὰ τὸν δολιχὸν ἀσπασμὸν ὁ παῖς ἀπέσυρε τοὺς βραχίονας αὐτοῦ καὶ ἐβύθισθη εἰς βαθὺν ὕπνον.

Τί ἔκπρα; ἐσκέφατο ἁμέσως ἡ Ὀδῆα ἐπανερχόμενη εἰς τὴν συναίσθησιν τῆς πραγματικότητος. Ἐπειτα ἐπλυνεν ἁμέσως τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον καὶ ἐπανάλθε παρὰ τὴν κλίνην, ἐνθα ἤρξατο νὰ κλαίῃ ἀφρόνως.

Τί ἐμελλεν, ἐπὶ τέλος, αὐτῇ ἐὰν ὑπῆρχε κίνδυνος; Δὲν εἶχε δοκιμάσει μίαν τῶν θειοτέρων ἀπολαύσεων τοῦ βίου αὐτῆς ἡ δὲ σκέψις τοῦ κινδύνου δὲν καθίστα αὐτὴν τρομερωτέραν καὶ ἡρωικωτέραν; Ὁ παῖς ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ καὶ ἀναμφιδύτως ὅα ἐλησμονεῖ, ἐν τούτοις ὁ ἀσπασμὸς ὁ δολιχὸς αὐτῇ ἀπυθύνετο αὐτῇ, ἦν κτήμας τῆς. Ὁ ἀσπασμὸς ἐδόθη ὑπὸ τοῦ παιδός εἰς τὴν ἀσπασθεῖσαν αὐτόν, οἰαδῆποτε καὶ ἦν, εἰς ἐκείνην, ἥτις κατὰ τὴν ὕψιστην ἐκείνην στιγμὴν ἐγένετο, μετ' ὅλα, ἡ μήτηρ αὐτοῦ.

— Κόρη μου, εἶπεν ἡ κυρία Βρίε, διεπράξατε ἀπερίσκεψιν ἡ ὅποια δύναται νὰ σᾶς στοιχίσῃ τὴν ζωὴν!

Ἦ Ὀδῆα ἔστρεψεν αἰφνης καὶ εἶδε τὴν πεινερὰν αὐτῆς, ἥς τὴν ἔλειπον δὲν ἤκουσε καὶ ἡ ὅποια προχωρήσασα ἐλαφρῶς παρετῆρσε μακρόθεν αὐτὴν ἐκ τῆς ἡμιανεργμένης θύρας.

— Σὲς ἐκάλεισε καὶ δὲν μὲ ἠκούσατε, ἡ φωνὴ μου ἦτο τό-

σον ἀσθενὴς! «Ἐ! αὐτὸ δὲν ὅα ἐπέτρεπον. . . καὶ ὁ Ριχάρδος δὲν ὅα ἐπέτρεπεν. . . Ἐἴθε ὅμως καλὴ καὶ εὐγενὴς ψυχὴ. . . Ἐἴθε κύρη μου, φίλησέ με!

X.

Ὁ ἰατρός ἀπρὸς ἐξήτασε τὸν ληθαργικὸν ὕπνον, ὅμοιον θανάτῳ, ὅφ' οὗ ὁ Ἐδμύνδος κατελήφθη μετὰ τὴν κρίσιν, ἣν διήλθεν, ἔφερε διὰ γνῶσιν ὀλίγον εὐχάριστον. Αἱ δυνάμεις ἦσαν ὁλοσχερῶς ἐξηντημέναι καὶ ἡ ἐπιούσα νύξ πιθάνον νὰ ἦτο ἡ τελευταία. Ἦν ὁ παῖς ἐξέχετο τῆς ληθαργίας ἐκείνης ὅα ἐσώζετο πιθάνως, οὐχ ἥττον ἥτο ἀνάγκη προσκλήσεως κατακλίνου ἱατροῦ εἰς συμβούλιον, τοῦτο τοῦλάχιστον εἶπεν ὁ ἰατρός τῆς οἰκογενείας ὅπως καλύψῃ ἐν μέρει τὴν εὐθύνην αὐτοῦ.

— Διατί δὲν μοι τὸ εἶπετε ἐνωρίτερον; ἀνέκραξεν ἡ Ὀδῆα, ὅα εἰδοποίησιν τὸν σύζυγόν μου! Τώρα ἔτι καὶ ἐν καμῷ δὲν δύναται νὰ φθάσῃ ἐγκαίριως. . .

Ὁ ἰατρός ἀπήντησεν, ὅτι ἡ ἐκινδύνος φάσις, ἣν ἐπράξη ὁ ἀσθενὴς, ἦτο ὅλως ἀπροσδόκητος καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς οὕτως ἐξεπλήσαστο ἐπὶ τούτῳ, ἀπῆλθε δὲ λίαν τεταραγμένος ὑποσχόμενος νὰ ἐπανεέλθῃ τῇ πρωΐ τῆς ἐπαύριον.

Ἦ Ὀδῆα ἔστειλε τηλεγραφήματα καὶ ἔδωκε διαταγὰς ἀποφασίσασα νὰ μὴ τρομάξῃ τὴν κυρίαν Βρίε, ἥτις εὐτυχῶς, κατὰ τὴν ἐπισκεψὶν τοῦ ἱατροῦ ἐκοιμήτο, ἐκάλεισε τὸν Ζαφφὲ καὶ ἐγινωστικαίρεν αὐτῷ τὴν καθάραν ἀλλήλειαν, παρακαλῶσα νὰ μένῃ ἐν τῷ παρακειμένῳ θωματίῳ, μὴ τυχὸν ἤθειεν ἔχει ἀνάγκην βοηθείας. Εἶτα ἐνεδύθη νυκτερινὸν ἱματισμὸν ἀπλούστατον καὶ ἐπανεῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς προσπαραινυκθεῖσα εἰς μακρὰν καὶ ἐπίμοχθον ἀγρυπνίαν.

Ἦ πρώτη φροντίς τῆς Ὀδῆας ὑπῆρξε ν' ἀπομακρύνῃ τὸν παῖδα τῆς γειτονίας τῆς κ. Βρίε. Ὁ κοιτῶν ἦν εὐρύχωρον διωμάτιον ἀποτελοῦν ἰδίαν πτέρυγα τῆς παραδόχου οἰκοδομῆς τοῦ Πινόν. Τέσσαρα παρῆλθον ἐκ τριῶν μερῶν ἐπλήρης αὐτὸ φωτός, πλειστάκις δὲ τῆς ἡμέρας ἡ Ὀδῆα ἤνοιγεν ἐν παρῆλθον πρὸς ἀνάνεισιν τοῦ ἀέρος, ὅστις ὤφειλε νὰ ἦται πάντοτε καθαρὸς καὶ ἐλαφρὸς. Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἐκλείσθησαν τὰ παραθυροφύλλα, διότι ἡ κυρία Ριχάρδου ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἡμέρα δὲν ὅα ἤρξατο οὐδέποτε ἀκούωντος ταχέως καὶ ἐπεθύμει νὰ ἰδῇ τὰς πρώτας ἀκτίνας τοῦ λυκαυγούς.

Τὸ πᾶν ἦν ἡρεμὸν ἐν τῷ οἴκῳ, οὐδέποτε δὲ ὅα ἐπύρξατο κατὰ νοῦν τινος ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος ἐν τῇ σιγῇ αὐτῆς ἐκείνῃ ἀτμοσφαίρῃ ἐμάχοντο μέχρι θανάτου. Ἦ Ὀδῆα προσεπάθει νὰ κοιμηθῇ, ὁ ὕπνος ὅμως ἐφευγεν αὐτὴν.

Τότε ἔμεινεν ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς μακρῆς ἑδρας, γαληνηαίως φαινομενικῶς, τοὺς ὀφθαλμούς κεκλεισμένους ἔχουσα, διὰ νὰ μὴ κουράσῃ αὐτοὺς πλειότερον, διότι προυξέινουν αὐτῇ καυστικούς πόρους, ἀνεπόλει δὲ ὁλόκληρον τὸν βίον αὐτῆς, τὸν τοῦ συζύγου, τὸν τοῦ παιδός, ὅστις ἦν πιθάνως μεμετρημένος καὶ τοῦ ὅποιου ἔβλεπε διαρρευσάς τὰς τελευταίας στιγμὰς.

Τί ὅα συνέβαιναν ἐὰν ἀπέθνησκεν ὁ Ἐδμύνδος; Τί ὅα ἔλεγεν ὁ Ριχάρδος μακρὰν μέινας τῶν τελευταίων αὐτοῦ στιγμῶν; Ἦσθάνθη ὅτι ἠδύνατο ἥδη νὰ ἀτενίσῃ τὸν σύζυγον αὐτῆς κατὰ πρόσωπον, διότι ὁ ἀσπασμὸς τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἀπέπλυνεν αὐτὴν ἀπὸ πάσης κατακρίσεως. Ἦν κακῶς ἔπραξεν, ἡ πρόβεισις ὅμως αὐτῆς ἦν νὰ πρῶξῃ καλῶς. Οὐδεὶς, οὐδ' αὐτὸς ὁ τῆς τελευταίας περιπτύξεως τοῦ τέκνου στερηθεὶς πατὴρ ἠδύνατο νὰ ἐπιπλήξῃ αὐτὴν ὅτι ἡγάπησεν ὀλίγον ἐκείνον ὅστις μετ' ὀλίγον δὲν ὅα ὑπῆρχε πλέον.

Ἦ νύξ ἐξηκολούθει τὸν ροῦν αὐτῆς τὸν τακτικόν. Καθ' ὥρμηνα διαστήματα ἔδιδεν εἰς τὸν Ἐδμύνδον τὸ διαπαχθὲν ποτόν. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἐλάμβανεν αὐτὸ ἄνευ ἀντιστάσεως, καθ' ὅσον ὅμως ἡ νύξ προύχωρει δὲν ἠθέλησε ἡ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα. Μάτην ἀπέθνησκον πᾶσαι αὐτῆς αἱ προσπάθειαι, καὶ ὁ Ζαφφὲ αὐτὸς ἐφάνη ἐν τούτῳ ἀίσχυρος ἀπο-

τυρούσης και αὐτῆς τῆς βίας. Ἀπεπέμψατο λοιπὸν τοῦ Ζαφφέ ἔμεινε πλῆσιον τῆς κλίνης μετρούσα τὰ λεπτά.

Ἦρχεν ἤδη παρῆλθαι ἡ ὥρα καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ φθάσωσιν οἱ ἐκ Παρισίων ἰατροὶ ἐν ἐπέθιμνον τῆς πρώτης ἀμαξοσταγίας, καὶ ἡ Ὀδύλη εὐρίσκατο μόνη. Ὁ Ἐδμύνδος ἀκίνητος ἐν τῇ κλίνῃ ἐφάνετο ὡς πτώμα, μόνον δὲ ἡ διακεκομμένη ἀναπνοὴ αὐτοῦ ἦν δείγμα ὅτι ἔζη. Αἱ σκέψεις τῆς νεαρᾶς γυναίκης ἐστέραισαν, καὶ ἐκίστην δὲ στιγμὴν ἔλειγεν ἀφραδί νὰ φθάσουν ἐγκαίρως! ἡ ζωὴς νὰ συναισθάνηται ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ παρήρχοντο αἱ ὥραι.

Ὁ οὐρανὸς πρὸς ἀνατολὰς ἤρχισε νὰ γίνηται βαθμηδὸν φαιάς, δὲν ἦτο τὸ λυκαυγὲς ἔτι ἄλλ' αἱ ἀρχαὶ αὐτοῦ, διότι εἰσέτι ὁ κῆπος, τὸ δάσος ἦσαν βεβυθισμένα ἐν τῷ σκότει, ὅα ἔλεγες ἑμὸς ὅτι ἔπλην τῶν παραθύρων ἐκρέμαντο σάβανα φαιόχροα παρμεγέθη, τρομακτικώτερον τοῦ πλήρους σκότους.

Ἡ Ὀδύλη μετενόησε διότι παρετήρησεν ἔξω καὶ τὸ εἶδος τοῦ φύου τῆς ἐσπέρας, καθ' ἣν ἔμεινε παρὰ τῇ θησαυρῷ μητρὶ αὐτῆς, ἐτήρξεν αὐτὴς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῆς. Ἐσπερφε τὴν κρηλὴν καὶ παρετήρησεν ὅπισθεν αὐτῆς τὸ δωμάτιον ἐνθα ἐκοιμᾶτο—ἡ δὲν ἐκοιμᾶτο—ὁ Ζαφφέ, εἰτα δὲ τὴν μακρὸν σιερὸν τῶν ἀκατοικητῶν δωματίων. Πρὸ αὐτῆς ὁ παῖς ἀφωνος καὶ ἀκίνητος. . . Ἡ γένη ἀψοφητεῖ, τρέμουσα ὥστε ἐκ πυρετοῦ προσβληθεῖσα καὶ μεταβῆσα ἔκλεισε τὴν θύραν τῶν κενῶν δωματίων. Ἐπανερχομένη ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀνελκύντρου τοῦ Ζαφφέ, ὥστε ἐκοιμᾶτο βαθύως. . . Ἐκπνῆλθε τότε πλησίον τῆς κλίνης.

Ἡ κανθῆλα ἐκκινε ἡσύχως κρυπτομένη ἐντὸς δοχείου, οὐδεὶς κρότος, οὔτε πνοή. Ὁ Ἐδμύνδος ἀνέπνεε τύσον ὀλίγον ὥστε ἔδει νὰ κλίνη τις ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ὅπως τὸν ἀκούσῃ. Πολλὰ καὶ ἡ Ὀδύλη ἤκουσεν αὐτόν, καθ' ἡμέστην δὲ φρονὴν κατελαμβάνετο ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι τὰ πάντα τετέλεσται. Ἡδὴ ἐνεποιεῖ αὐτῇ φύσον ὁ παῖς ἐκείνος ὅστις ἐν διαστήματι ὀλίγον ἡμερῶν τύσον ἐμεγάλυνε, ὅστις ἦν ἰσχυρὸς ὡς σκελετός, ἔχων πρόσωπον ἔξω-δραγὲς, ἀποτρόπαιον ἰδεῖν, ὁ παῖς, ὅν τῇ προτεραιᾷ ἔτι εἶχεν ἀσπαρῆ.

Τὸ φαιὸν χρῶμα κατέκλυζε βαθμηδὸν τὸ στερέωμα, ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἀποτόπαιον. Ὁ ἔλεγε τις ὅτι παρμεγέθη καὶ θύσα ῥάκη ἐκρέμαντο ἔξω, οἱ δὲ σκοτεινοὶ ὄγκοι τῶν δασῶν, χρώματος ἀπροσδιορίστου ἔτι, ὠμοῖζον ἀμυδρῶς πρὸς γυγαντεῖους τῆρους. Τὸ ψυχρὸν καὶ ἀλγεινὸν εἶδος τῆς παγερᾶς ἐκείνης στιγμῆς κατέκλυζε τὸ σῶμα τῆς Ὀδύλης ἐν τῇ εὐρύν καὶ ὑψηλὸν τὸν ὄραφον ἔχοντι δωματίῳ ἐκείνῳ. . . Ἐμμενε ὀρθή. . . αἶφνης ἡ φρικτὴ τῆς πραγμπτικότητος κατεκυρίευσεν αὐτήν, καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἦν πτωχή, μόνη, ἀθλίη, ἐνόμισεν ὅτι τὰ πάντα ἐν αὐτῇ καὶ περὶ αὐτὴν κατέρρεον καὶ ὅτι ἔχεται ἀγκυραν σωτηρίας.

Παρετήρησε περὶ αὐτὴν τὴν κλίνην ὁμοίαν νεκροαβδόχῳ, τὴν ὀλιθερὰν λάμπιν τῆς κανθῆλας, τὸν οὐρανὸν πελιδνὸν ἔτι, καὶ ὥστε ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ὀψίστατο σκοτοδίνην, κατέπεσε μάλλον ἢ ἐγονυπέτησε πρὸ σταυροῦ τοποθετημένου ἐν τῷ κέντρῳ κύγλης ἀνεφγμένης ἐν τῇ τοίχῳ.

—Θεέ μου! εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ προεκτείνουσα τοὺς βραχίονας καὶ καταπνίγουσα τὰ δάκρυα. Θεέ μου! σῶσον τὸν υἱόν μου! Δὲν ἔφερον αὐτὸν τὰ σπλάγχνα μου, δὲν ἀνεπτύχθη ἐν τῷ κόλπῳ μου, ἀλλ' εἶναι υἱός μου! Μαὶ τὸν ἔδωσες, σὺ καὶ οἱ ἄνθρωποι, εἶναι ἔρα υἱός μου καὶ τὸν ἀγαπᾷ! Καὶ ἔπειτα εἶμαι ὑπεύθυνος ἀπέναντι τοῦ πατρὸς σου! Τί ὅα εἶπῃ ἐὰν τῷ παραδώσω τὸν υἱόν σου νεκρὸν; Ὁ αἰπῇ ὅτι δὲν τὸν ἡγάπησα ἀρκούντως, ὅτι ἡ μήτηρ του ὅα τὸν ἔσωζεν, ὅτι ὅα ἐνόει, ὅα ἐμάνευσεν, ὅα ἐφείρεσκεν, ὅτι ὅα ἔσωζεν αὐτὸν καὶ ὅτι ἐγὼ ἀμαθὴς ὄλως καὶ ἀνωφελὴς δὲν ἡδυνήθην νὰ πρᾶξω τίποτε! Ὡ! Θεέ μου! Θεέ μου! Θεέ μου!

Κατέπεσε ὀλόκληρος εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σταυροῦ ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ αὐτῆς, κλαίουσα ἀσυναίσθητως, καταβεβλημένη καὶ κατ᾽ ἄκρον, πρὸ πάντων δὲ ἐκνευρισμένη. Ἐνόησε ἐσκέπτετο ὅτι

ὅα προετίμα τὸν θάνατον ὅπως μὴ ἰδῇ πῶς ὅα ἔληγεν ἡ σκηνή. Ἐκλείπε τὸς ὀφθαλμούς διὰ ν' ἀποφυγῇ τὰ φρικαλέα φάσματα τοῦ σπληνὸς ἐκείνου λυκαυγὸς καὶ ἔμεινεν οὕτως ἐπὶ πολὺ κατὰ γῆς, ἐν τῇ ἀσυναίσθητῳ ἐκείνῃ θέσει εὐρίσκουσα τὴν ἀνάπαισιν καὶ σχεδὸν τὸν ὕπνον.

Καὶ εἶχε κοιμηθῇ πράγματι ὅτι αἶφνης ἀνετινέχθη.

Ἐἶχεν ἀκούσει ὀμιλίας!

Μόλις ἀνοίξασα ἔκλεισεν αὐτὴς ἐξ ἐνστίκτου τοὺς ὀφθαλμούς διότι ροδόχρουν φῶς ἐπλήρου τὸν θάλαμον. Μετ' ὀλίγον παρετήρησε περὶ καὶ εἶδεν ὅτι ἦν ἡ ἡὺς εἰσερχομένη εὐθύμως καὶ διὰ τῶν τεσσάρων παραθύρων. Ἡ κανθῆλα, ἥτις ἡγωνίστα, ἐκρύτησε δις ἢ τρίς καὶ εἰτα ἐσβέσθη ἀποτόμως μεθ' ὅ τὰ πάντα ἐφάνοντο ὡς πλήρη ζωῆς καὶ φωτός.

— Διψῶ! ἐπανέλαθεν ἡ φωνὴ τοῦ Ἐδμύνδου σχεδὸν καθα-ρῶς καὶ εὐδικρήτως.

Τρέμουσα ὀλόκληρος καὶ τὴν χεῖρα ὥστε ἀναίσθητον ἔχουσα ἡ Ὀδύλη ἔρυσεν εἰς κύβαν ὀλίγον θερμὸν ἀψέψμα καὶ ἐπλησίωσε τὸν κύβαν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ παιδός. Αἶφνης ἐκείνος ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου διὰ νὰ πῇ εὐκολώτερον. Ἐπαναφέρων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ἐζήτησε μέρος ἔκτον θερμὸν ἐν ᾧ ἐτοποθέτησεν αὐτὴν μετὰ πασιφανοῦς εὐχαριστήσεως.

— Γιαγιά;

Ἡ Ὀδύλη ἔτατο ὡς ἀπολελιθωμένη μὴ τολμῶσα νὰ πι-στεύσῃ εἰς τὰ ὦτά της. . . Ὁ Ζαφφέ, ὅστις εἶχεν ἐγερθῇ ἅμα τῷ πρώτῳ ἡχῳ, ἐπλησίωσε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἀπῆντησεν ὀμιλῶν ὑψηλοφώνως, διότι ὁ Ἐδμύνδος ἦτο κωφός.

— Κοιμᾶται, παιδί μου, ἐγὼ εἶμαι ὁ Ζαφφέ.

— Κοιμᾶται; καλὰ; ἀπεκρίθη ὁ παῖς. Καὶ στραφείς πρὸς τὸν τοίχον ἐκοιμήθη αὐτὴς.

Μυστικῇ, ἀνέκφραστος γὰρ ἐπλήρου τὴν καρδίαν τῆς Ὀδύλης καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ κινηθῇ μὴ καταρρίψῃ καὶ θραύσῃ αὐτήν. Τοῦς ὀφθαλμούς ἔχουσα προσεκκλιμένους ἐπὶ τοῦ παιδὸς ἤκουεν ἀόμην, ὁ δὲ ἥχος τῆς βραχνῆς καὶ πνιγομένης ἐκ τοῦ πυρετοῦ φωνῆς ἐκείνης κατέλιπεν εἰς τὰ ὦτα αὐτῆς ἥχον θείας μουσικῆς.

— Κυρία, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Ζαφφέ, ἐσώθη!

Ἡ Ὀδύλη ἐστράφη ἐξ ὀλοκληροῦ καὶ παρετήρησε τὸν λαμπρὸν ἐκείνον ἄνθρωπον μετ' ἀγγελικῆς ὕλης ἐκφράσεως.

— Τὸ πιστεύω ἀπεκρίθη, μὴ τὸ λέγεις ἡμῶς εἰς τὴν κυρίαν ἡρὶς πρὶν ἔλθουν οἱ ἰατροί.

Ὁ Ζαφφέ ἐκκινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπῆλθε χωρὶς νὰ προ-φέρῃ λέξιν.

Ἡ Ὀδύλη διηυθύνθη πρὸς τὸ μάλλον τῶν ἄλλων ἀπέχον τῆς κλίνης παράθυρον καὶ ἤνοιξεν αὐτὸ ὀλόκληρον, ἡ δὲ θεία δρόσος τῆς πρωῆς εἰσώρμησε συνοδευομένη ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνέπνευσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν πρωινήν ἐκείνην δρόσον. Ὁ κῆπος ἦτο καλός, τὰ δὲ μεγάλα φαιόχροα ῥάκη τοῦ λυκαυγὸς μετετρέπησαν εἰς χρυσόχροα καὶ θελκτικὰ νέφη πλέοντα ἡσύχως ἐν τῷ ὀρίζοντι. Λευκὴ ὀμίχλη, συνήθης κατὰ τὰς πρωῆς τῶν θαλαπερῶν ἡμερῶν τοῦ θέρους πε-ρίεπτατο ἔτι περὶ τοὺς λόφους καὶ τὰ πτηνὰ ἐκελᾶδον ἐν ταῖς λόγμαις τοῦ κήπου, μία ἀκανθουλὴ πρὸ πάντων ἐφάνετο ὥσεὶ θέλουσα νὰ ἀναλυθῇ ὀλόκληρος εἰς ἄσματα.

— Θεέ μου! σὲ εὐχαριστῶ! ἐφθύρυσεν ἡ Ὀδύλη συνενόουσα τὰς δύο χεῖρας καὶ ἐκτείνουσα αὐτὴς πρὸς τὸν γελόντα οὐρανόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλὴν ἡ ἀμαξία ἡ φέρουσα τοὺς ἰατροὺς.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.